Predicile din anii 2019-2020 ale unui arhiereu mărturisitor din zilele noastre

Mitropolitul Neofit de Morfou (Cipru)

PREDICA MITROPOLITULUI NEOFIT DE MORFOU la praznicul Sfinților Îngeri: *"Zilele și lunile care vin sunt FOARTE CRITICE pentru omenire, cele îndepărtate devin apropiate. Toți se pregătesc de RAZBOIUL GENERAL pe care l-au profețit oamenii lui Dumnezeu"*. NU SUNTEM SINGURI, TREBUIE SĂ CHEMĂM ȘI SĂ ÎMPREUNĂ-LUCRĂM CU PUTEREA LUI DUMNEZEU!

19-11-2019

Frați și surori,

Biserica noastră a rânduit ca, în cadrul Liturghiilor și Vecerniilor pe care le facem, printre multele binecuvântări și ectenii pe care le spunem, să se numere și aceasta: ***"Înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre, de la Domnul să cerem".***

Așadar, **nu suntem singuri.** Fiecare om, mai ales cei ce sunt botezați și mirunși în Biserica ortodoxă, își are îngerul său păzitor. Dar **Dumnezeu nu este nedrept. Oare, oamenii care nu cunosc Biserica și nu s-au botezat, dar care fac fapte bune după conștiință, aceștia oare nu au și ei îngeri?**

Ne spun oamenii sfinți care văd cele ale Duhului, cele nevăzute, pentru că noi, cei mai mulți, vedem doar lucrurile văzute și, câteodată, și pentru acestea avem nevoie de ochelari… Sunt și oameni ai lui Dumnezeu care și-au curățat ochii sufletului prin post, priveghere, rugăciune și lacrimi de pocăință, și mai ales prin împărtășire deasă cu Sfintele Taine, cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos – acestora li se deschid ochii duhovnicești. Și **cele ce nouă ni se par imposibile, paradoxale, reprezintă lucruri obișnuite, de zi cu zi pentru oamenii înduhovniciți. Și aceștia văd și Tainele care au loc în cadrul Liturghiei dar și taina vieții noastre, a fiecărui om.** Pentru că fiecare om este o mare taină, creația Tainicei Dumnezeiri Treimice. De ce subliniez mereu cuvântul "taină"? Pentru ca **sunt lucruri pe care rațiunea noastră nu le poate explica. Acestea aparțin de lumea tainelor.** Numai simțirile noastre sufletești se pot deschide acestor taine, în funcție de starea duhovnicească a fiecăruia, și să înțeleagă ce se petrece în viața fiecărui om și mai ales în viața Bisericii.

Așadar**, oamenii lui Dumnezeu văd îngerii, și pe aceia care sunt dăruiți de Domnul chiar și semenilor noștri ne-creștini care au o inimă bună**.

Îmi amintesc de un om bun, pe care cei mai mulți dintre voi l-ați cunoscut – a trăit și în Zodia de Sus, și mai apoi aici, în Astromeritis, ca refugiat. Și aici și-a încheiat viața pământeană și a plecat să trăiască alături de îngeri. Vi-o amintiți pe **Kalomira**? Parca am văzut niște rude de-ale ei mai devreme.

Am înțeles ca această femeie era trăitoare în duh. Se auzea, de altfel, și prin sat că această Kalomira vede îngeri, vede sfinți, chiar și pe Maica Domnului. Totuși, mulți nu credeau aceste lucruri, le considerau prostii. Pe vremuri, când eram băiat în corul bisericii, o vedeam pe Kalomira și pe șotul ei cum îngrijeau biserica Maicii Domnului. Mergea din casă în casă, și din sat în sat, ca să facă rost de bani pentru a construi un Paraclis Maicii Domnului în Zodia de Sus (*Pano Zodia*). **Mai târziu, am întâlnit-o, în calitate de episcop, înaintată în vârstă, plină de evlavie și mereu alergând în ajutorul celor cu probleme din Astromeritis. Și am văzut cum lumina lui Hristos se odihnea asupra ei, și harul pe care îl dobândise se vedea în bucuria ei, pe fața ei care era aproape tinerească. N-am văzut-o niciodată să fie întristată, supărată, să cârtească. Și am înțeles că, așa cum zice și Evanghelia, într-adevăr, Domnul caută la inima celui blând și smerit.**

Kalomira era blândă și smerită cu inima. **Nu s-a născut așa. S-a luptat ca să ajungă așa. A avut și ea greșeli și patimi dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, al Preasfântei Fecioare, Maica Domnului nostru Iisus Hristos,**

pe care a iubit-o nespus și de dragul căreia a devenit cerșetoare, ca să ii construiască o biserică, și cu a Sfântului Arhanghel Mihail la care au atâta evlavie cei din Zodia de Sus, încet-încet a devenit Kalomira asemenea numelui pe care îl purta (n.tr: *Kalomira*: *cea cu soartă bună, binecuvântată*). Și am întrebat-o odată pe mama mea, care părea să fie mai înțeleaptă decât Kalomira: *"Mamă, cum ti se pare Kalomira?*". Și mi-a răspuns cu două cuvinte: "*Un om bun*". Ca să înțelegeți cât de mult ne-am stricat din anii `70 până azi, ii zic mamei: *"Vrei să spui ca nu e în toate mințile?*" (n.tr : *agathos anthropos (αγαθος ανθρωπος)* care se traduce prin "*om bun, curat*" are astăzi și semnificația de ***om simplu, care nu pricepe multe).***

Poetul Theodosis Nikolaou ne indeamna **să căutăm adevăratele înțelesuri ale cuvintelor. Numai așa vom reuși să ne înțelegem unii cu alții, când vom da cu toții aceeași greutate cuvintelor în sufletele noastre.**

Ii zic mamei: "*Vrei să spui ca este săracă cu duhul?*". "*Vai, fiule, ditamai episcopul și vorbești așa!* ***Om bun, adică om al lui Dumnezeu, care Îl simte pe Dumnezeu***. ***Kalomira era un astfel de om. Rugăciunea ei era auzită. Dacă aveam nevoie să plouă, ceream anumitor săteni să se roage, toți posteam și ne rugam cu toții, dar dacă nu o vedeam pe Kalomira și pe Hadzigeorgi să plângă în timpul Sfintei Liturghii, nu ploua! Când ii vedeam să lăcrimeze și să suspine, știam că Dumnezeu ne va asculta și pe noi, păcătoșii".*** Vedeți? Cum un om simplu din Zodia de Sus – mama mea – vedea un om *curat,* "sărac cu Duhul"- în înțelegerea Bisericii. **Cum reușise Kalomira să aibă atâta trecere în fața lui Dumnezeu și a semenilor săi? Nu a tuturor, pentru ca existau și oameni râu-voitori.** De asemenea, zice poetul: ***"Vai de cei ce își doresc slava de la cei puternici și de la filosofi"***. Aceștia vor zice ce vor. **Ce spun insa oamenii înțelepți și cei smeriți cu inima despre noi, acestea să ne intereseze**.

Kalomira, și toți cei ca ea, avea o legătură tainică cu Hristos, cu Maica Domnului, cu Sfinții și cu Îngerii. Și ceea ce am spus la început *"înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre"*, îl aveau și îl au toți oamenii buni ai locurilor noastre care cer să se facă voia Domnului și nu voia lor. Acești oameni dacă ii întrebai: "***Ne vom întoarce în locurile noastre? Se va elibera Ciprul?",* îți răspundeau cu liniște: *"Da, dacă vrea Domnul". "Când ne vom întoarce?", "Când vrea Domnul!".*** *"Ce vrei tu, bunică?", "Vreau să mă întorc acasă, fiule, când vrea Dumnezeu!".* **Auziți cuvinte care vădesc adâncimea oamenilor lui Dumnezeu! Acești oameni, vă reamintesc și vouă, iubeau Sfânta Liturghie, iubeau postul, iubeau rugăciunea, îl iubeau pe Arhanghelul Mihail și pe Maica Domnului. Dacă vrem și noi să ni se schimbe "lungimea de unda", sufletul nostru să aibă bucuria și harul sfinților îngeri, să avem înger de pace în inimă și nu înger de tulburare și război în inimă, să ne schimbăm "frecvențele", să iubim postul și rugăciunea.**

Vorbeam cu un ieromonah, la care vine multă lume și cer să li se citească rugăciunile împotriva duhurilor viclene, duhuri pe care le-a învins puterea rugăciunii și a smereniei Arhanghelului Mihail când a spus în timpul rebeliunii din cer: *"Să stăm bine, să stăm cu frică, să luam aminte"* și două treimi dintre îngeri au stat, iar cealaltă treime a urmat pe Lucifer și au devenit demoni. Aceștia sunt îngerii răi, care nu sunt păzitori ai omului, care războiesc omul și pe care fiecare om bun, precum Kalomira, ii va avea dușmani. **Acestor duhuri rele trebuie să le facem față și să ii războim. Cu ce arme? Cu rugăciunea, veghea de noapte, postul, duhul smereniei, iertarea celorlalți, cu pocăința zilnică și deasă, prin chemarea numelui lui Hristos în rugăciunea *"Doamne Iisus Hristoase, miluiește-mă!"* și cu ajutorul puterilor cerești, mai ales a îngerului de pace, pe care fiecare dintre noi l-a primit la botez și mirungere. Așa se poartă războiul nevăzut. Și omul, încet-încet, prin**

această lucrare zilnică a războiului nevăzut, capătă experiență, și mai apoi se coboară harul Duhului Sfânt în inima noastră.

Paradoxul este că **expresia "Harul lui Dumnezeu" și numele "Mihail" au aceeași semnificație în limba ebraică, adică "*putere dumnezeiasca*". Singuri nu putem. Nu putem să credem că omul are puteri și, dacă le dezvoltă, poate să devină autonom. Asta este înșelarea Europei moderne.** *"Cogito, ergo sum" – gandesc, deci exist*. **Noi, ortodocșii, zicem așa: "*iubesc, deci exist*". Cunoașterea ("gnosis") nu este lumină, ci Lumina este cunoaștere.** Aceasta este experiența Sfinților. De aceea **e nevoie de împreună-lucrare cu îngerul de pace pe care l-am primit, ca să plece de la noi îngerii tulburării și ai războiului, diavolii, și să vină Harul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu. Când cei din vechime ziceau: "*vino, putere a lui Dumnezeu*", poate nu înțelegeau ce cereau, dar *simțeau*. Este mai mare cel care *simte* (în duh) decât cel care *înțelege*. Sunt mulți cei care înțeleg rațional, dar nu simt. De aceea ne-am umplut de ne-simțitori.** Ce înțelegeau când ziceau: "*Vino, putere a lui Dumnezeu*"? Poate nimic la nivel rațional, dar la nivel al simțirii *noetice*, în inimă, **simțeau o putere superioară lor care se cobora peste ei și se unea cu ei și, deodată din slabi deveneau puternici, deveneau oameni treji, cu trezie, oameni care puteau să facă față unor situații grele, fără frică, spre deosebire de noi care vrem să le înțelegem pe toate rațional, dar nu simțim harul lui Dumnezeu, adică puterea lui Dumnezeu**. **Și *Mihail* este putere a lui Dumnezeu. Deci când ziceau: "*vino, putere a lui Dumnezeu!*", venea Harul lui Dumnezeu, venea Arhanghelul Mihail și se unea cu slăbiciunea lor.** Și, săraca Kalomira devenea bogată, deoarece avea din preaplin harul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, pe Arhanghelul Mihail. Așadar, **să luăm aminte că fără această putere a lui Dumnezeu, foarte puține putem face noi singuri**. Și, știți ce este cel mai important? Ca **noi toți murim, dar sufletul nu moare. E suficient să ne unim cu puterea lui Dumnezeu.** Ii văd pe marii oameni politici, vedete, oameni bogați și faimoși… unde sunt acum? Și totuși, smeritul Iacob, smeritul Porfirie, smeritul Paisie cu care am mâncat împreună, am glumit, sunt mereu cinstiți și în cer și pe pământ. Deoarece au căutat puterea lui Dumnezeu, au căutat legătura cu sfinții și îngerii, mai ales a Arhanghelului Mihail. **Aceștia sunt oamenii lui Dumnezeu cu adevărat înțelepți care nu au căutat slava oamenilor și faima. Oamenii astăzi ne măresc și mâine ne hulesc!**

De aceea, să avem luare aminte: **zilele și lunile care vin sunt foarte, foarte, foarte critice pentru omenire, după cum simțiți și domniile voastre, cele îndepărtate devin apropiate. Toți se pregătesc de războiul general pe care l-au profețit oamenii lui Dumnezeu.** Toți, de la vest la est. Să înțelegem asta. **Și are și Ciprul, după cum am spus și altădată, rolul său în aceste evenimente**. Acum toți vorbesc despre înființarea statului Kurdistan despre care vorbea odată psaltul Arhanghelului Mihail, Dimitris Protopapas, și nu îl credea nimeni. "***Vom ajunge refugiați, copiii mei". "Vom rămâne pribegi mereu?"*, îl întreba fiica sa… ***"Nu. Când veți auzi că se va crea o nouă țară, care se va chema Kurdia, cei care vor mai trăi și urmașii voștri, se vor întoarce acasă".***

Și vedeți cum se întâmplă lucrurile azi… **Eu nu sunt profet, eu sunt comentatorul știrilor profețite**. Așadar, **să avem luare aminte. Evenimentele ce se vor petrece vor avea dimensiuni uriașe și deja au început în curtea noastră, în vecinătatea noastră, în Orientul Mijlociu, în Ucraina – acolo are loc și un război duhovnicesc, ecleziastic, din păcate**! **Trebuie să avem ochii sufletului larg deschiși ca să putem să înfruntăm evenimentele ce vor veni; și, după părerea mea, trebuie să fim foarte atenți la FRICA, să nu ne fie frică, să nu ne fie frică!** Mulți își doresc

să se teamă grecii. Grecii sunt născuți pentru sfințenie și pentru eroism. Dacă ne cuprinde frica, nu vom mai putea da dovadă de curaj, vom deveni de tot râsul. **Dacă ne cuprinde frica, nici cu post și rugăciune, nici prin împreună-lucrare cu sfinții îngeri nu vom putea face nimic pentru noi.** De aceea, vă rog, mai ales că aveți o experiență căpătată în urma pribegiei prin care ați trecut, ați devenit mai înțelepți. Dar **să nu rămânem doar cu înțelepciunea acestei lumi, să căutăm *înțelepciunea care ne vine de sus*, înțelepciunea lui Dumnezeu. Și înțelepciunea lui Dumnezeu ne vine în mod paradoxal prin duhul smerit, nu prin mândrie, și mai e nevoie și de post și multă rugăciune.**

Vreți să puteți trece cât mai bine prin evenimentele care deja au început și care se vor agrava mult în anii ce vin? Să înmulțim rugăciunea, să ținem posturile Bisericii! În curând va începe un post ușor, de 40 de zile, de pe 15 noiembrie, până de Crăciun. Să îl ținem! (...) Cât puteți, să iubiți Sfânta Liturghie, rugăciunea și postul și nu se va apropia de voi duhul cel rău și Arhanghelul Mihail se va odihni în voi și se va bucura și îngerul vostru păzitor.

Voi relua ceea ce am spus la începutul cuvântului meu: **nu suntem singuri, avem înger păzitor al sufletelor și trupurilor noastre. Și orice se va întâmpla, Dumnezeu va fi cu noi!**

Eliberare binecuvântată! Și inimilor noastre și locurilor noastre!

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/predica-mitropolitul-neofit-morfou-sarbatoarea-sfintilor-arhangheli-zilele-lunile-care-vin-sunt-foarte-critice-pentru-omenire-toti-se-pregatesc-de-razboiul-profetit-nu-suntem-singuri-puterea-dumnezeu/

ÎPS NEOFIT DE MORFOU și CRUCEA CALOMNIEI. Lumina opaițului mărturisirii adevărului despre acele "fapte care ard sufletul și trupul". CUM A TRAVERSAT MITROPOLITUL PRIGOANA DECLANȘATĂ ÎMPOTRIVA SA: "Vă rog, frații mei, să faceți și voi așa! Și eu am făcut asta în aceste 40 de zile. I-am spus: HRISTOASE, SINGUR NU POT să ridic această încercare, cu Tine însă pot!"

În aceste luni în care am lipsit, am avut această situație tensionată și nu pot să nu mă refer la toată această reacție care s-a iscat împotriva unor păreri pe care le-am exprimat aici, "***aprinzând opaițul sfinților"* împreună,** pentru ca **acestea nu erau doar părerile mele, ci cuvintele sfinților pe care i-am cunoscut, mai ales ale sfinților Porfirie, Paisie și Iacov.**

Opaițul, așa cum știți, este un instrument care poate să ne dea puțină lumină. De altfel, asta mi-a și prezis odată sfântul Părinte Iacov [Tsalikis, (1920-1991), starețul Sfintei Mănăstirii Cuviosului David din Evvia, canonizat recent], că ***vei fi când vei trece de 50 ani, ca lumina unui opaiț.*** Acum, câtă lumină scoate un opaiț? Știți și voi. **Se pare ca unii nu vor să fie aprinsă nici măcar atâta lumină. Câteodată, un opaiț nu face doar o mică luminiță, ci focul sau poate să dea naștere la un întreg pârjol.** (…) **Cam asta am pățit noi aici, am aprins o mică lumină care s-a transformat în foc și a dat naștere unui incendiu ce a ajuns până în America și Australia.** [Mitropolitul se referă la scandalul uriaș iscat anul trecut de afirmațiile sale despre homosexualitate]

Acum, fiecare are dreptul să spună ceea ce simte, dar **avem și noi, ortodocșii, dreptul la informare, la catehizare a poporului și avem răspunderea, mai ales episcopii, să dăm răspunsuri poporului nostru, nu din cele ce credem noi ci din ceea ce am aflat de la sfinți. Glasurile autentice ale Cuvântului, ale lui Hristos au fost, sunt și vor fi mereu în**

viața ortodoxă, sfinții noștri, atât cei din vechime, cât și cei contemporani cu noi. Nici noi nu am făcut altceva decât să ne exprimăm pe teme care, atât pentru cei mai în vârsta cât și cei mai tineri, sunt arzătoare. Și nu mă refer aici la lucruri din perspectiva unor ideologii, ci mai ales la **fapte care ard sufletul și trupul.** Nu putem să spunem ca acestea sunt lucruri din dormitorul omului și duhovnicul nu are ce căuta acolo. Adică, oare, cum ar fi ca Biserica să nu intre în bucătăria omului, acolo unde este mâncarea cu care ne hrănim? Și totuși, vine Biserica și ne zice: *de pe 15 noiembrie până pe 25 decembrie nu vom mânca carne și lactate și este permis peștele, în tradiția Bisericii Ciprului până la Sfântul Spiridon*, *iar în tradiția din Grecia până la Sfântul Dionisie*. Și așa creștinul înțelege ca **dacă Biserica a pus această ascultare, înseamnă că ea este terapeutica și poate vindeca și sufletul și trupul. Acestea nu se despart, trupul și sufletul, ele se despart doar la moarte**. Moartea este despărțirea sufletului de trup. **Atâta timp cât aceste stihii sunt unite, atunci Biserica, în calitate de maică și ca Trup al Domnului nostru, Iisus Hristos, se îngrijește să îi păzească pe fiii Săi, pe cei care sunt botezați și miruiți.** De ce? Pentru ca **Dumnezeul nostru are o dorință minunată, El vrea să împărtășească cu noi viața Să, vrea să ne împărtășească din sfințenia Sa. Aceasta este viața Dumnezeului Treimic. El vrea să ne miluiască, vrea aceasta mai mult decât ne-o dorim noi. Vrea să dea substanță vieții noastre.** Așadar, toate aspectele vieții noastre, fie că se desfășoară în bucătărie sau în sufragerie și se referă la televizor, internet sau oaspeții noștri, fie se desfășoară în dormitorul nostru și sunt despre relațiile noastre sau somnul nostru, Biserica, prin experiența sfinților, cunoaște ce este folositor sufletului nostru nemuritor, dar și trupului nostru, ca să nu se îmbolnăvească. **Așadar, sfinții, de mii de ani, de la profeții din Vechiul Testament până în zilele noastre, <u>sfinții contemporani pe care, o parte din ei, după cum știți, i-am cunoscut,</u> se referă la tot ce reprezintă existența umană în întregul ei, trup și suflet.**

Să spun și următorul lucru: **Biserica noastră, în deciziile ei sinodale, s-a referit și la aspecte care reprezintă latura noastră intimă.** Știți că primul sinod apostolic a vorbit despre postul de miercuri și vineri, atât de important este acesta. Așadar, nu putem să nu ne ocupăm și de alte momente din viața omului, chiar și cele foarte personale. Noi nu am spus ceva din părerea noastră, ci cuvânt din gândirea unor mari sfinți contemporani, <u>Sfinții Porfirie, Paisie și Iacov.</u> **Se pare ca noua ordine mondială nu vrea să se audă cuvântul sfinților, cuvântul lui Hristos. De ce? Deoarece doresc să creeze un om fără Dumnezeu**. Un om care să nu aibă ca viziune și așteptare de viața, sfințenia. E cu putință așa ceva? **S-a văzut asta în acest *zgomot* care a durat de pe 26 iulie până pe 9 septembrie, adică 40 de zile.**

M-a întrebat ieri un jurnalist căruia i-am dat un scurt interviu: *cum de ați acceptat să vorbiți cu mine, cu atât mai mult că ziarul meu v-a făcut război?* I-am răspuns: *Pentru ca am văzut în ochii tăi că ai un gram de nebunie. Și temele acestea provocatoare au nevoie de jurnaliști cu o doză de nebunie.* Mi-a pus o întrebare esențială, dar căreia nu i-am răspuns totuși complet. În aceeași zi, un prieten vechi de pe vremea când eram în Larnaca, și care acum este în Germania împreună cu soția să, mi-a trimis un mesaj minunat care ar fi reprezentat cel mai bun răspuns la această întrebare. (…) Jurnalistul m-a întrebat: ***cum ați făcut față în sufletul dvs. celor 40 de zile de război pe care vi le-au făcut mass media, ziarele, televiziunile, jurnaliștii, partidele, scrisorile primite, oamenii apropiați, tăcerea unor frați de-ai sfinției voastre din Sinod, clerici, cum ați făcut față?***

I-am răspuns, nu știu dacă va prezenta răspunsul meu: **Când i-am văzut pe procurori, trei oameni cu bun simt, intrând unde mă aflam, cu respect față de sfințenia lui Hristos în persoana unui episcop, să îmi spună că**

trebuie să ia și declarația mea, am gândit în primul rând că în acel ceas voi da mărturie despre credința mea, despre ceea ce cred eu. **Dacă ceea ce cred eu, după legea statului și a "Europei" este incriminant, atunci să merg la închisoare. Nu aș fi primul care ar face închisoare pentru credința sa. Dar, noi trebuie să ne încredințăm legii lui Dumnezeu, cu atât mai mult atunci când aceasta intră în conflict cu legea oamenilor.** Legea lui Dumnezeu spune că nici o femeie să nu facă avort, legea cetății, a Europei o îngăduie în anumite condiții. **Niciodată un duhovnic nu poate să spună unei femei: mergi și avortează. Și atunci când acest lucru totuși se întâmplă, duhovnicul are obligația să o asculte pe femeie, să o ajute să se pocăiască**, să se împace cu ea însăși și să comunice cu propriul copil pe care nu l-a născut. Astea nu i le va spune nici un psiholog sau psihiatru. **Nici noi nu suntem aici ca să încărcăm omul cu vinovăție, dimpotrivă, duhovnicul este singurul care poate să ușureze sufletul de vinovăție.**

I-am spus jurnalistului: **când i-am văzut pe anchetatori că intră, am zâmbit și aceștia m-au întrebat de ce am făcut asta. Și le-am răspuns: deoarece văd cum se aplică legea duhovnicească asupra mea. Din cauza diplomei în Drept pe care o am, am fost însărcinat de multe ori de către Sinod să anchetez diferite probleme ale unor preoți, arhierei sau laici și acum a venit și rândul meu. Să fiu anchetat în loc de a fi anchetator. Și trebuie să Ii mulțumesc lui Dumnezeu și să Ii dau slavă că se întâmplă acest lucru din cauza unor situații legate de credință.** Nu știu cât de mult au înțeles, păreau că au înțeles. Și am completat, că **văd mila lui Dumnezeu în tot acest "zgomot" care s-a iscat timp de 40 de zile**. (…) **Mi-am spus: *Ah, Neofite, a venit vremea să plătești, pentru că ceva datorii oi fi strâns și tu ca om, ai rănit și tu pe cineva, pe cineva ai fi făcut și tu să se întristeze cu tonul tău sever, să se teamă în timpul vreunei anchete sau să se rușineze, pe cineva oi fi făcut să se simtă vinovat. Acum a venit și ceasul tău ca să te superi, să te îngrijorezi, să te amărăști. Pentru că ai amărât pe altul, fie cu știință, fie cu neștiință. Nu știi alții cum au reacționat și ce psihologie au sau ce sensibilitate au.*** Toate acestea sunt pe datorie și bunul nostru **Dumnezeu Se îngrijește în timpul vieții noastre ca pe oamenii pe care vrea să ii mântuiască –** și pe toți oamenii vrea *să ii mântuiască și la cunoștința adevărului să vină* – **să le dea șansa să se pocăiască și pentru cele neștiute, nu doar pt. cele știute. Cu siguranță, cu acest temperament pe care îl am, impetuos, intempestiv și câteodată chiar dur, pe cineva probabil ca am rânit. Și a venit ora în care s-a strâns datoria, s-a strâns și a trebuit să plătesc și eu. Măcar să fi plătit în cele 40 de zile. Eu sunt gata pentru încă 40 de zile**… (…) Cam asta am spus anchetatorilor. Și **le mulțumesc și lor, și judecătorului, și jurnaliștilor și celor care au vorbit și celor care au tăcut. Dar, ca să fim sinceri, când vine ceasul calomniei este un moment amar.**

În toți acești ani în care sunt episcop am avut diferite încercări mai mici sau mai mari, dar **o asemenea cruce a calomniei, la acest nivel, a fost pentru prima oară**. Alți ierarhi au trecut prin această încercare mult mai devreme. Eu recunosc că Dumnezeu, văzând că eu sunt puțin răbdător, nu a îngăduit această cruce în tinerețea mea. Acum însă a venit și momentul meu.

De obicei, oamenii azi, pentru că vor să aibă exemple, când văd un episcop, un preot să fie prigonit de sistem, fie cel politic sau bisericesc, vor să creadă că acesta este un nou **Sfânt Nectarie**, este un mărturisitor. **Există nevoia de un nou sfânt, un nou Nectarie. Iată câtă nevoie avem de un sfânt de dimensiunea Sfântului Nectarie! Dar e ușor să devenim ca sfântul Nectarie? Nici să nu ne gândim la așa ceva nu trebuie. Este păcat, este ipocrizie și fariseism.** (…) Îmi trimite acest prieten despre care v-am spus mai

devreme un mesaj pe care l-am citit de curând și care m-a surprins foarte mult, ca să mă mângâie pentru orice amar și supărare pe care le-am simțit în inima ca om și ca să nu mă dau drept Sfântul Nectarie. (…) Am zis să vi-l citesc și vouă. Cine știe în ce carte a sfântului este scris, să ne spună și nouă.

După cum știți, Sfântul Nectarie nu a fost prigonit nici de jurnaliști, nici de televiziuni, nici de homosexuali, nici de heterosexuali. **A fost respins chiar de oamenii din Biserică, de frații săi**. **L-au înlăturat intr-o zi chiar Patriarhul și episcopii săi din Alexandria pentru ca s-au temut că va ajunge el însuși patriarh**. Și sfântul și-a strâns lucrușoarele, s-a urcat pe un vapor, a ajuns în Pireu și **a fost nevoit să bată la toate ușile ministerului Educației și Cultelor din Grecia, ușile mitropoliților ca să ii dea dreptul să fie un simplu preot, din episcop, candidat la Patriarhat, s-a rugat să i se dea dreptul să poată sluji și să poată predica intr-o biserică**. **Și cei mai mulți îl alungau pentru ca faima să rezultată în urma calomniei ajunsese până în Atena. Și nu îl voia nimeni și l-au primit în niște sătucuri din sudul Eviei.** Și acolo, pe cine credeți ca a întâlnit și l-a avut drept psalt? Chiar pe tatăl sfântului Porfirie, care pentru o anumită perioadă a devenit psaltul sfântului Nectarie.

Când pleca din Alexandria, a scris în jurnalul său următoarele – **cuvintele îndureratului și ponegritului Sfânt Nectarie:**

"Încă îmi amintesc ce simțeam și ce gândeam când eram pe vapor, lăsând în urma mea Alexandria pe care o pierdusem, intr-o noapte de sfârșit de iulie, 1890. Vreau să trăiesc ușor, vreau să iert trecând peste orice logică, peste orice amărăciune. Hristoase, lasă-mă să mă împărtășesc din iubirea Ta de neînțeles pentru oameni. Eu nu pot, Tu insa poți să răpești sufletul meu și să îl învii. În mâinile Tale mă încredințez."

Ascultați, rugăciunea unui sfânt! ***Vreau să iert, să am sufletul ușor, departe de orice logică (omeneasca) și interpretare.*** Dar își cunoaște propria slăbiciune, că este om. Și este în natura firii omenești să se amărască. **Și unde vom alerga când vine ceasul durerii și când ne simțim nedreptățiți? La iubirea *neînțeleasă* ("nebună"/"absurdă") a lui Hristos pentru oameni.** Ce frumos spune! Cu adevărat, acest Dumnezeu pe Care Îl respingem, nu Îl ascultăm, mereu facem greșeli, păcate și…."*mila Ta Doamne, mă va urma în toate zilele vieții mele"*. Și El să îți spună: ***vino, iubite Neofite, nu contează dacă ai făcut greșeli, dacă ai ratat ținta, ti-ai distrus viața, că ești toxicoman, că ești homosexual, divorțat, ca ești curvar, mincinos, hoț, pe Mine asta nu Mă oprește să te iubesc, vino la Mine!*** **Acesta este Hristos! Aceasta este iubirea sa "nebună"/"absurdă" pentru om**. Pe care a înțeles-o foarte, foarte bine Sfântul Nectarie. **Și când el însuși a fost rânit, când el însuși a simțit în sufletul său nedreptatea, a căzut la pieptul lui Hristos și I-a zis: *te rog să mă ajuți, asta nu o pot duce singur*! Și vă rog, frații mei, să faceți și voi așa! Și eu am făcut asta în aceste 40 de zile. I-am spus: *Hristoase, singur nu pot să ridic aceasta încercare, cu Tine însă pot!*** *Trimite și vreo 10 sfinți cu care am petrecut în toți acești ani, ca să le trecem împreuna.* **Și a trimis. Dar trebuie să cerem, al nostru este a cere. Să îngenunchem.** *Tu poți*, ii zici lui Hristos, *poți să învii sufletul meu*. **Și atunci ajungi să simți o bucurie neînțeleasă, și înainte de a fi bucurie, simți o pace adâncă. Și zici în sinea ta: *Cum e cu putință ca afară să fie război și eu să simt pace în sufletul meu? De unde vine aceasta? Pacea Ta, dă-o nouă!***

Așa că **v-am spus ceva ce, azi, mie, mâine, poate vouă, poimâine altora li se poate întâmpla. Creștinul nu trebuie să se teamă de prigoană și nedreptate. "*Dacă pe mine m-au prigonit mai întâi, și pe voi vă vor***

***prigoni.*" Dacă suntem intr-adevăr creștini, trebuie să trăim cele ale lui Hristos**. **Iar Hristos, în afară de răstignire, a avut parte și de batjocură, și de bâtă și de prigoană**. Deci, fără să zicem cuvinte mari, Sfântul Nectarie ne arată drumul. Și ii mulțumim acestui mare sfânt care ne-a dăruit în ceasurile amare și grele, un exemplu de viață.

Asta am avut de spus și… "mă iertați", cum ar spune și Sfântul Iacov care m-a mângâiat în aceste zile, dar simt că aveam o datorie față de domniile voastre care participați la aceste sinaxe duhovnicești și față de cei care ne urmăresc din toată lumea, și care mi-au stat aproape și mi-au trimis scrisori din Australia până în America. Am primit peste 5.000 de scrisori de la credincioși.

Și să vă mai spun ceva. **Cele mai emoționante scrisori le-am primit de la tineri care se luptă cu această patimă a homosexualității.** Unul mi-a spus ca ii pot citi scrisoarea public cu următoarea ocazie, când voi considera că este un moment potrivit, fără să ii spun numele. **Și îmi trimit numele lor ca să le pomenesc la Sfânta Liturghie pentru lupta pe care o dau cu patima lor. Deci noi nu respingem nici un om, și nici nu avem un discurs al urii**. **Dimpotrivă, toate acestea le facem ca pe o punte a iubirii lui Hristos față de toți oamenii, indiferent de patimile lor.** Dacă unul are patima homosexualității, eu de o mie de ori v-am spus ca am patima mâniei, alții au patima invidiei, altul a crimei, altul a curviei, altul a lăcomiei, care este o patimă grea, dar Biserica noastră ne vrea luptători, ne vrea rugători, să fim în pocăință. **Și acolo unde se termină puterile noastre**, Sfântul Nectarie a spus-o mai devreme: ***vino, Hristoase, singur eu nu pot. Ia cu tine 10 sfinți și vino să mă ajuți!***

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/mitropolitul-neofit-morfou-crucea-calomniei-lumina-opaitului-marturisirea-adevarului-fapte-care-ard-sufletul-trupul-homosexualitate-pacate-cum-a-traversat-mitropolitul-prigoana-video-traducere/

"Ceea ce a început din Siria, acum continuă cu Libia, mâine va ajunge la strâmtorile Bosforului și vedem pe mai departe, cu războiul mondial…". Omilia MITROPOLITULUI NEOFIT DE MORFOU la praznicul SFANTULUI ȘTEFAN, ÎNTAIUL-MARTIR, despre căile de dobândire/activare a DUHULUI SFÂNT, "SUFLETUL SUFLETULUI". "Așa să vorbim sfinților, cu simplitate și cu smerenie"

Frați și surori, vă urez ani binecuvântați cu ocazia acestei mari sărbători a Crăciunului. **Binecuvântată să vă fie casa și să învățăm de la Sfântul Întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan *calea martirică,* o cale prin care mulți oameni din Biserica noastră și-au încheiat viața și au intrat în Viața Veșnică**. **Este o cale, dar nu este singura.** Mulți oameni și sfinți și-au încheiat viața pământească în pace, mulți oameni. Mulți sfinți și-au terminat viețuirea lor pe pământ și au început viața în Ceruri, viața veșnică, prin martiriu.

Nu e întâmplător, dacă ați observat, ca în seara asta toți preoții noștri poartă vesminte roșii. Nu este o alegere a lor personală, ci este un canon bisericesc de urmat atât pentru diaconi, preoți și ierarhi, ca veșmintele pe care le purtăm să fie rânduite în funcție de sfântul pe care îl sărbătorim. **Când avem un sfânt care și-a terminat viața prin sânge, purtăm haine ce au culoarea sângelui, roșu.** Când serbăm sfinții care și-au terminat viața în asceză, drept Cuvioși, pentru că aceștia și-au omorât sinele, patimile și voia proprie și au dobândit voia Răstignitului Hristos, avem obligația să purtam veșminte verzi, deoarece este culoarea Sfintei Cruci.

Astăzi dimineață, după cum știți și cum arată și icoana *Panaghia Eleusa (Panaghia Milostiva)* **am sărbătorit Soborul Maicii Domnului, cea care a dăruit lui Dumnezeu ceea ce El nu avea.** Toate Le avea Dumnezeu, Împărat

este, Creatorul Universului și al întregii lumi este, Dumnezeul vieții și al morții. **Un lucru nu avea Dumnezeu înainte de Întruparea Sa**, de Buna Vestire, **și anume nu avea trup**. *Dumnezeu este Duh*, așa cum ne spunea și Sfântul Ștefan înainte de a fi martirizat. **Voia Dumnezeu să poarte și trup. Și acest trup I L-a dăruit, cine? Cea mai curată dintre oameni și la suflet și la trup, Maica Domnului. De aceea ea s-a numit Născătoare de Dumnezeu, adică cea care L-a născut pe Dumnezeu-Omul, Iisus**. De câte ori o sărbătorim pe *Panaghia*, ce culoare credeți ca purtăm? Culoarea luminii, albastru. De ce? Deoarece **ea este *Theotokos*, Maica Luminii!** Când veniți de dimineața la Liturghie ce auziți preotul sau diaconul să cânte? ***"Pe Mascatoarea de Dumnezeu și Maica Luminii cu cântări să o cinstim!".*** Și începe psaltul să zică: "*Pe cea mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii…"* Vedeți, așadar, toate în Biserica noastră au o rânduială, o ordine, o semnificație, chiar și culoarea veșmintelor pe care le poartă preoții. Dacă avem ceva de învățat de la cel pe care îl cinstim astăzi, pe **Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan,** este că **una dintre căile pe care le putem urma ca să dobândim Împărăția lui Dumnezeu este cea a Martiriului.** Aceasta și-a dorit și sfântul care ne găzduiește astăzi în Biserica lui, Sfântul Mucenic Haralambie, **aceasta este calea pe care a deschis-o Însuși Domnul nostru prin moartea Sa pe Cruce și primul dintre oameni care I S-a asemănat prin calea martiriului, a fost și este Protomartirul și Arhidiaconul Ștefan.** (….) Și spunea Sfântul Grigorie Palama: "*În fața vieții unui sfânt ca Sfântul Ștefan cine poate să mai spună ceva?*". Nimeni! **Nu avem decât să ne închinam în față vieții sale scurte, pentru că nu era înaintat în vârstă, așa cum ne urăm noi unii altora *"la mulți ani"*. Viața lui a fost scurtă, icoana sfântului oglindește tinerețea acestuia. Dar cât de mult a strălucit în ceasul martiriului său, când alții se tem atât – și pe bună-dreptate, nu o zic cu ușurință, se poate să ni se întâmple și nouă: *cât de mult ne înfricoșează clipa în care iese sufletul din noi?*** Totuși, știți de ce nu s-a temut Sfântul Ștefan? Chiar le-a ținut o predică celor care îl acuzau în momentul în care îl omorau cu pietre. Și **el le vorbea cu evlavie, dar le spunea cuvinte cu putere și cu mult curaj, fără să se teamă.** Le spunea ca a venit Mesia, Fiul lui Dumnezeu și că nu L-au primit, ci L-au răstignit. De ce avea atâta curaj? De ce nu se temea de moarte? De ce nu se gândea la tinerețile lui, că își va pierde viața printr-o moarte grea? **Pentru că în sufletul său dobândise un Suflet mai adânc.** Spune un sfânt al Bisericii mai puțin cunoscut, Sfântul Simeon Noul Teolog: "***Care este Sufletul sufletului, Cel pe care noi toți trebuie să Îl dobândim ca să plece de la noi frica, panica, neliniștea?***". **Nu vedeți câte boli psihice are astăzi lumea? Fobii, dureri și depresii. Și vedem un tânăr sfânt, în primele zile ale creștinătății, care să dobândească pe deplin Duhul Sfânt. Iată secretul. *Sufletul sufletului* este Duhul Sfânt.**

Căci **Duhul Sfânt L-am primit cu toții la Botez, El nu este în afara noastră** – *Împărăția Lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru.* Așa cum spune și Sfântul Pavel, acela care păzea hainele celor ce îl lapidau pe Ștefan, și era complice la uciderea care se săvârșea, deși o făcea din neștiință. Și **pocăința poate să îl ridice pe cel mai păcătos dintre oameni și să îl facă să devină un Apostol al neamurilor, ca Pavel**. Spune Pavel, după ce a primit Duhul Sfânt, după minunea de pe drumul Damascului, ca ***"Duhul Sfânt locuiește în mine".***

La săvârșirea Tainei Botezului și a Mirungerii, preotul spune: *"Pecetea darului Duhului Sfânt"*. Și **astfel Îl avem în adâncurile cele mai adânci ale inimii noastre, Dar dacă nu ne pocăim, dacă nu ne curățăm sufletul, Acest Suflet al sufletului nostru este inactiv. E ca și cum ați avea un generator în gradina dumneavoastră și îl țineți închis.** Și cu toate ca ați

putea să aveți lumină de la acest generator dacă l-ați curăța și l-ați folosi, generatorul este acolo și se oxidează, astfel că ajunge să nu mai poată funcționa fără intervenția unui mecanic foarte priceput. Astfel este sufletul nostru când nu lucrează Duhul Sfânt înăuntrul nostru, atunci când nu Îl simțim în noi.

Sfântul Întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan ne învață cum să punem în funcțiune generatorul din sufletul nostru. Cum să Îl facem să lucreze și să dea naștere Luminii hristice în inima noastră. Modul în care a murit… Ce zicea în momentul în care sufletul sau ieșea din trup, ce zicea fără teamă, în pace și liniște? Era prinț al lui Hristos, Ștefan. Zicea: *Nu le socoti lor păcatul acesta* – adică aceleași cuvinte pe care le-a rostit și Hristos pe Cruce. **Le-a repetat întocmai, în același Duh, Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan. I-a iertat pe cei care îl omorau și Îl ruga pe Hristos să ii ierte în aceeași măsură**.

Unul din motivele, îndrăznesc să spun, pentru care Apostolul neamurilor, Pavel ajunge să cunoască pocăința și pe Hristos, este pentru ca primul mucenic creștin din Ierusalim, Arhidiaconul Ștefan, cu acest cuvânt al său, l-a iertat. În aceasta iertare din inima lui Ștefan era cuprins și smeritul Pavel. Vedeți? De aceea, și noi să avem grijă ce cuvinte ies din gura noastră. Dacă ies cuvinte frumoase, acestea se vor îndeplini fie acum, fie mai târziu. Ce zice Hristos? *Binecuvântați și nu blestemați!* **V-ați gândit ce se întâmplă dacă noi, în loc să spunem cuvinte frumoase, urări și rugăciuni, rostim blesteme, răutăți, înjurături, bârfe rele?** Păi, mă iertați, cum ar spune și Bătrânul Iacob [Tsalikis], **în loc să adunăm Duh Sfânt, vom aduna duhuri demonice și vom deveni de nerecunoscut.** Pentru ca judecăm și urâm, pentru ca bârfim și nu iertăm pe cei ce ne-au amărât, pe cei ce ne-au nedreptățit. Ce lucruri mari sunt acestea, dar și simple, în același timp.

Sfântul Ștefan este poate, după Domnul Iisus Hristos, primul dascăl, primul părinte al Bisericii, și chiar dacă este atât de tânăr, și doar diacon, care **ne învață cel mai scurt drum ca sufletul nostru să dobândească Suflet, Viața Veșnică, să primească pe Duhul Sfânt**. Să nu uităm ce zicem în Crez despre **Duhul Sfânt care este *de Viață datator,* Cel Care dăruiește viața. Dacă nu avem pe Duhul Sfânt, doar credem ca trăim, e doar o părere**. Căci **nu avem Iubire, nu avem Bucurie, nu avem Curăție, nu avem Răbdare, nu avem roadele Duhului Sfânt. Și după roade cunoaștem copacul. Dacă nu le avem pe acestea, nu Îl avem pe Duhul.** Dar spun, o cale rapidă ca să activăm Duhul Sfânt pe care L-am primit la Mirungere este **să învățăm să iertăm**. **Cealaltă cale, desigur, este pocăința.** Să mă pocăiesc cât de repede se poate pentru greșelile și păcatele mele, fie că sunt moștenite sau le-am dobândit odată cu trecerea timpului, prin repetarea greșelilor. **Pocăința activează Duhul Sfânt. Milostivirea este altă cale. Să avem mâinile deschise, fie că suntem bogați, fie că suntem săraci, după puterile noastre. Dar omul care nu iartă nu va putea să fie milostiv. Va dărui doar celor de aproape sau celor care îl iubesc și îl admiră.** Nu va face milă celor care l-au amarât. **Omul care este zgârcit la bani, este zgârcit și în iubire.** Primul lucru pe care trebuie să îl văd este cât de repede iert pe cei care m-au supărat. **Cu cât mai repede reușesc să iert, așa cum a făcut Ștefan, cu atât voi dobândi pocăința sufletului și milostenia în Hristos, așa cum o vrea Hristos, nu așa cum credem noi. Prima treapta este să învăț să iert**. Când îmi este greu să iert, pentru că și pe noi se întâmplă să ne calomnieze, să ne vorbească de rău oamenii… **Vine ceasul când predicile pe care le-ai rostit, Neofite, va trebui să le împlinești în faptă, pentru că noi, *cu cât zicem cuvinte mai mari, cu atât mai mari încercări vom găsi în fața noastră***.

Exista o cale prin care putem învăța să iertăm pe cele grele, la greu, pe oamenii dificili, și anume ***rugăciunea***. **Să ne întoarcem către Hristos și să Ii**

spunem: ***Hristoase, vreau să iert, dar nu pot. Nu mă lasă supărarea, nu mă lasă amărăciunea, nu mă lasă societatea, ajuta-mă Tu, Care ești Dumnezeu!*** **Să luam în ajutorul nostru și câțiva sfinți pe care ii avem prieteni. Eu ii am pe Sfântul Gheorghe, pe Sfântul Iacov, pe Porfirie, pe Haralambie, pe Ciprian și pe Mamas**. *Ajuta-mă, Sfinte Haralambie! Tu erai bătrân, și te-ai sfințit! Ajuta-mă și pe mine să mă sfințesc cât de puțin, cât unghia ta.* **Așa să vorbim sfinților, cu simplitate și cu smerenie. Și atunci să vedeți ce se întâmplă. Dacă Ii spui:** ***Hristoase, dăruiește-mi discernământ, înțelepciune și simplitate,*** **ti le va da.** Ce v-am spus la început? **Dorințele noastre, dorințele frumoase să se transforme în rugăciune.** Și atunci îngerul nostru păzitor, pe care îl avem de la Botez, va face să se îndeplinească dorințele noastre frumoase. Gândiți-vă ce luăm noi la Botez și la Mirungere! **În momentul Botezului îl primim pe Sfântul nostru Înger și în momentul Mirungerii Îl primim pe Duhul Sfânt. Ce minunate Taine sunt acestea două!** Și le trăim de obicei la o vârstă atât mică, dar ne țin o veșnicie întreagă. Ajunge să le facem active prin viața noastră.

Și **sfinții sunt dascălii noștri care ne învață cum să facem pe Duhul Sfânt să devină "partenerul" nostru și să ne dea, așa cum i-a dăruit Sfântului Ștefan, sfințenia** ***Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt***. De aceea S-a făcut Om, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, prin Sfânta Fecioară. Ca să ne dăruiască nouă sfințenie. Dar **orice suflet, ca să se sfințească trebuie să conlucreze cu Duhul Sfânt. Sfântul Ștefan a făcut aceasta, noi ce facem? Fiecare să ia aminte la sine!**

Vine ceasul când, ca rezultat al unor multiple evenimente, cele de departe, devin aproape. Și dacă noi vom dori să rămânem aproape de Hristos, vom putea, fără planuri omenești, ci doar cu ajutorul Lui Dumnezeu.

Ceea ce a început din Siria, acum continuă cu Libia, mâine va ajunge la strâmtorile Bosforului și vedem pe mai departe, cu războiul mondial... În vecinătatea noastră adică, de jur-împrejurul nostru.

În toată această perioadă, care deja a început și care acum începe să culmineze, noi ce facem? Comentăm despre oamenii politici? Iată, aceștia au făcut și ei ce au putut, sârmanii. **Noi trebuie să trăim în sfârșit așa cum își dorește Sfântul Ștefan, așa cum vrea Hristos!** Și în acest fel vom ajuta și satele noastre ocupate, vom ajuta și insula noastră ocupată, ne ajutăm și țara noastră, Grecia, care oftează acum, Acesta este modul în care trebuie să viețuiască un grec ortodox. Vă doresc să ne devină un bun dascăl cel pe care îl sărbătorim azi, Sfântul Întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan!

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/omilia-mitropolitului-neofit-de-morfou-sfantul-stefan-intaiul-martir-iertare-rugaciune-pocainta-sfintii-siria-inceput-libia-maine-stramtorile-bosforului-razboiul-mondial/

IPS Neofit de Morfou despre TRANSFORMAREA ANXIETATII ȘI A GRIJII ÎN RUGACIUNE PRIN INCREDINȚARE TOTALȚ ÎN VOIA LUI DUMNEZEU: *"Este necesar să avem mai multă comunicare cu Tatăl Ceresc ca să scadă stresul"*

12-02-2020

Întrebare**: **Anxietatea este cea mai întâlnită boală în ziua de astăzi. Sfântul Paisie spunea ca anxietatea se vindecă prin predarea noastră totală în voia lui Dumnezeu. Atunci când întâmpinăm zi de zi probleme în viață noastră: șomaj, probleme în cuplu, boli, probleme la serviciu – și, astfel, stresul ne copleșește -, cum putem în mod practic să lăsăm deoparte grijile noastre și să ne încredințăm voii Lui Dumnezeu?

Răspuns**:* Răspunsul la această întrebare o dă un mare sfânt al zilelor noastre – a fost deja menționat în cadrul întrebării. Sfântul Paisie spune că **stresul (anxietatea) se vindecă prin *încredințarea totală în voia lui Dumnezeu. Cuvintele cheie sunt **"*încredințarea totală***". Când vedem că ne cuprinde anxietatea, stresul referitor la orice lucru din cotidianul nostru sau referitor la viitor, să știm ca încredințarea noastră în voia Domnului nu este totală. **Voia lui Dumnezeu este de o esențială importanță în viața creștinilor.** Și înțelegem cât de esențială este din răspunsul pe care l-au primit Apostolii când I-au cerut Domnului să ii învețe cum să se roage. Hristos le-a spus atunci **"*Tatăl nostru*"**. Cum începe aceasta rugăciune? "*Tatăl nostru Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, **vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta** precum în cer și pe pământ*". Eu sunt pământ, Neofit este pământ, Ioan este pământ, Iacov este pământ. Pământ suntem cu toții, materia din care am fost făcuți este pământul. Și ne întoarcem în pământ. Deci, **cu cât mai mult crește încredințarea noastră în voia Domnului, cu atât mai mult crește și sentimentul ca avem un Tată în ceruri.** La întrebările despre stres și despre **momentele în care suntem stresați** – și toți trecem prin astfel de clipe mai mult sau mai puțin -, va spun ca **sunt acele clipe în care s-a împuținat legătura noastră cu Tatăl ceresc. Când suntem pe lungimile de undă ale Tatălui ceresc, nu avem stres. Deoarece știm că are grijă Tatăl nostru de toate ale noastre**. Gândiți-vă cum este un student, are el vreo grijă când știe că tatăl său ii va trimite bani oricând va avea nevoie? Nu se gândește cum va trece luna, știe că ii vine cec-ul de la tatăl său. Așadar, când am un tată, atunci nu mă gandesc cu grijă la ziua de mâine, pentru că știu ca tatăl meu se va îngriji de mine. Și mai ales azi, când avem telefoane mobile este și mai ușoară comunicarea cu părinții. Știți cum se traduce asta în limba noastră duhovnicească? Că **este necesar să avem mai multă comunicare cu Tatăl ceresc ca să scadă stresul**. Și comunicare avem în măsura în care avem "mobil", adică comunicare în rugăciune cu Tatăl nostru ceresc. **Este foarte important acest lucru: dacă vrem să scăpam de stres, să avem rugăciune zilnică.**

Din mica mea experiență și marea mea neputință în viața duhovnicească, am învățat acest lucru foarte clar. **Cu cât mai mult încredințez orice situație care apare în Mitropolia mea, Dumnezeului Treimic, sau Maicii noastre din ceruri, Sfânta Născătoare de Dumnezeu, sau unor sfinți care au ajuns mai aproape de inima mea în acești 60 de ani de viață, cu atât mai mult am această lungime de undă deschisă în rugăciune cu cerul, cu atât se micșorează stresul și grijile pe care le am.** Oamenii care au viață bisericească, dar au totuși anxietate crescută, înseamnă că viața lor în Biserică este problematică. Părintele Sofronie din Essex, care de curând a fost canonizat, când a mers călugăr în mănăstirea rusa din Sfântul Munte, a primit 8 ascultări. Și astfel era îngrijorat ca nu va face față. Astfel a mers la egumenul mănăstirii și i-a zis: "*Părinte, am primit 8 ascultări. Chiar dacă sunt tânăr, educat și sănătos, dar sunt doar unul. Și mi-ați dat 8 responsabilități!*" Și i-a zis egumenul: "*Părinte Sofronie, când îndeplinești o ascultare, faci o treabă, 2, 3 sau 8?*", "*Nu*, i-a răspuns, *fac una singură odată. Și după ce o termin pe prima, o încep pe a doua*". "*Așadar, Părinte, acolo unde este mintea ta, acolo este și ascultarea ta. Și orice faci, să te dedici total și să nu te gândești la următoarea îndatorire pe care o ai de făcut. Nici pe cea pe care ai făcut-o deja. **Omul care își păzește mintea, are o singura îndatorire**.*"

Dacă tot am vorbit despre *paza mintii,* dacă vrem să ne vindecăm de anxietate, trebuie să știm ca aceasta este o patimă a părții raționale a sufletului. Sufletul are trei puteri, după Sfinții Părinți, cea rațională, simțirea (dorința) și voința (mânia). Anxietatea ține de partea rațională a sufletului. **Dacă omul, atunci când ii vine în minte un gând care se transformă în stres, începe**

să îl încredințeze lui Dumnezeu, sau Maicii Sale, sau unui sfânt, sau îngerilor – îngerul păzitor sau Arhanghelului Mihail, spre exemplu -, atunci se micșorează grija noastră. Asta vi-o spun din experiența mea.

Eu am un credit pe care l-am luat pentru mitropolia Morfou, și am grijă să plătesc repede acest credit. Și ca mine e multă lume și în Cipru și în Grecia. Știți ce am făcut? **Am încredințat grija mea <u>Sfântului Filumen</u>.** O să mă întrebați de ce chiar lui? Iată de ce, fiindcă citindu-i viața, când am fost în Ierusalim, îmi ziceau Părinții de acolo: "*Mare sfânt Filumen, era smerit, scotea diavolii, dar era puțin zgârcit*". Și pe mine m-a mirat foarte acest lucru, că un om care s-a învrednicit să ia cununa martiriului să aibă această problema cu banii, pentru că știam de la duhovnicii pe care i-am cunoscut că cine nu și-a rezolvat această problemă are mari dificultăți în viața duhovnicească. Așa mi-a spus și Sfântul Paisie: **"*dacă îți plac banii, nu vei avea spor în rugăciune*"**. (…) Deci nu e ceva ce poate fi spus cu ușurință despre un om sfânt. Și așa că am fost și am vorbit cu cei care l-au cunoscut în viața sa, mai ales la sfârșitul vieții. Și aceștia mi-au spus ca **sfântul nu voia să aibă griji, voia să se încredințeze cu totul rugăciunii și, astfel, puținii bani pe care ii primea de la Patriarhie și ceva bani primiți de la închinători, ii dădea pe toți egumenului mănăstirii,** Părintelui Imeneu, care era și duhovnicul său, ca să nu aibă nici o grijă. Și, astfel, după martiriul sau, Părintele Imeneu a rămas cu o cutie plină cu bani, pe care era scris "*ai Părintelui Filumen*", și pe care Sfântul ii lăsase ca să fie cumpărate terenuri, pe care să se cultive măslini, și pe care a dorit să le lase Patriarhiei Ierusalimului, pentru că în viitor, zicea, vor avea nevoie de ulei. **Așadar, toți cei care îl acuzau ca e zgârcit, nu înțeleseseră ca Sfântul nu păstra nimic pentru el, dăruise totul Patriarhiei, ca să cumpere terenuri pentru nevoi viitoare.** De aceea l-am făcut și eu responsabil pe Sfântul Filumen de plata datoriilor Mitropoliei. I-am zis: ***Sfinte, tu ai fost iconom, așadar ajuta-mă cu creditul!*** **Cum am nevoie de bani, fără să mă gandesc, zic "*Sfinte Filumene, te rog, îngrijește să am bani pentru Sfântul Nichifor, ajuta-mă să am bani pentru Sfântul Eftimie*!"** Acum ne-am apucat să construim un Paraclis și pentru Sfântul Eftimie și gândiți-vă ce fac: îl rog pe Sfântul Filumen, pentru Sfântul Eftimie! Și cu adevărat, Sfântul a devenit slujitorul nostru.

Așadar, un mod practic ca să scăpăm de griji este ca, dacă nu am reușit să facem acest lucru în cadrul Sfintei Liturghii, atunci când se cântă la Heruvic "*toata grija cea lumească să o lepădam*", măcar să reușim **cerând ajutorul Maicii Domnului, al unui sfânt, sau al Sfântului Înger păzitor.** Dacă avem o problemă legată de sănătate, ii avem pe Sfinții Doctori fără de arginti (Cosma și Damian), îl avem pe Sfântul Nichifor, pe Sfântul Luca din Crimeea. **Când avem probleme în iubire, să alergăm la Hristos – "*Eu sunt Iubirea*" –, când avem ispite trupești, să cerem ajutorul Maicii Domnului, Fecioara desăvârșită și Maică a lui Dumnezeu, când avem probleme în familie, divorțuri, să alergăm la <u>Sfinții Andronic și Atanasia</u>: "*Așa cum v-ați iubit voi, ajutați-ne și pe noi*". Orice probleme ați avea, trebuie să fiți pe frecvența Cerului prin rugăciune, dacă vreți să biruiți anxietatea.**

Acum, **grija pentru treburile zilnice, este altceva, nu este anxietate. Grija este îndatorirea pe care o avem să ne îngrijim de cele ale vieții noastre pământești și de viitor.** Dar, dacă în momentul rugăciunii vedeți că vă vin în minte diferite griji – și cu siguranță se va întâmpla acest lucru -, fie veți intensifica rugăciunea în acel moment, o veți zice intr-un ritm mai alert, până când inima voastră "va înghiți" Numele lui Iisus și va uita de cele ale lumii, fie, dacă este foarte vie amintirea grijilor lumești, atunci va veți opri din rugăciune și Ii veți spune lui Hristos: ***"Iartă-mă, Doamne, că în loc să mă gândesc la Tine, mă gandesc la examenul de diplomă, mă gândesc la copiii mei și nu am o bună comuniune cu Tine. Voi face o metanie pentru pocăință, și***

***apoi îmi voi continua rugăciunea*."** Din acest răspuns pe care vi l-am dat, **să știți ca grijile noastre pot deveni cauza prin care să învățăm să ne încredințăm lui Dumnezeu, să avem nădejde în iubirea Lui, deoarece încrederea este parte din iubire**. (…) **Încrederea este iubire.** (…)

De aceea grijile nu sunt atât de negative pe cât credem, dacă ele devin motiv de rugăciune. Vin unii oameni și îmi spun: "*am grijă pentru fiul meu, pentru fiica mea, văd ca nu e bine"*. **Eu, ca duhovnic, trebuie să îl pun în legătură fie cu Hristos, fie cu Maica Domnului, fie cu vreun sfânt.** Dacă reușesc acest lucru, apoi poate să revină grija și pentru următorul copil, sau pentru nepoți, dar, dacă grija pentru copii o transformi în rugăciune, în 30 de ani poți să devii isihast. Aceasta este viața noastră de zi cu zi.

Ca să sintetizez ce am zis până acum, **este important să reușim să transformăm grija noastră pentru viața cotidiana în rugăciune**.

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/ips-neofit-de-morfou-despre-transformarea-stresului-și-a-grijii-în-rugaciune-prin-incredintare-totala-în-voia-lui-dumnezeu-video-traducere/

MITROPOLITUL NEOFIT DE MORFOU: „*Vreți să rezistați în aceste vremuri grele care deja ne-au ajuns, în față slabei credințe și a împuținării sufletești? DEVENIȚI MĂRTURISITORI!*". Apel la RUGACIUNE PENTRU CEI SLABI ÎN CREDINȚĂ ȘI INFRICOȘAȚI în perioada epidemiilor

10-03-2020

Despre ateism, puțina credință și puținătatea sufletească și coronavirus

INTREBARE: *Preasfințite, vorbiți-ne despre ateismul și necredința din zilele noastre care se observă inclusiv în țările noastre ortodoxe, dar mai ales despre puțina credință și puținătatea sufletească care se găsesc din ce în ce mai mult și în trupul bisericii.*

RASPUNS: Vai, Doamne, aceasta este o întrebare foarte bună și acoperă și cele despre care am vorbit mai devreme, (n.tr.: IPS Neofit a început omilia răspunzând unor întrebări referitoare la magie și demonizare), adică cele de mai devreme sunt cauzate și de **puțina credință și micimea sufletească!** Vă amintiți cum numeau ciprioții din vechime *puținătatea sufletească*? "*Liopsihea*" (n.tr: suflet puțin). Ce lucru minunat, exprimau mari adevăruri prin cuvinte vechi, homerice. **Puținătatea sufletului este să îți pierzi curajul. Puțina credință este să îți pierzi încrederea în Pronia dumnezeiască.** Se întâmpla să sufere câteodată și un om credincios de puțină credință și puținătatea sufletească. Întrebarea spune că regăsim aceste doua stări sufletești chiar și în cadrul trupului Bisericii. Când spune aici trupul Bisericii, se referă la dumneavoastră și la noi, adică la cler și la poporul care participă, mai mult sau mai puțin, la Sfintele Liturghii. **Va dau doar un exemplu: se îmbolnăvește unul dintre noi și imediat începe să se întrebe: "*De ce mi-a făcut asta Dumnezeu?*" Să zică asta un ateu, înseamnă ca se ceartă cu Dumnezeu în sinea sa, chiar dacă nu vrea să recunoască. Eu am întâlnit un ateu care Ii cerea socoteală lui Dumnezeu, "*de ce să se îmbolnăvească copilul meu?*". În rest, se declara ateu. I-am răspuns: "*ca să te certi cu El*". Și cearta este o relație. Așa să știți! Te certi cu cineva care există.**

Lui Gavriil Petziki, un filozof creștin din Tesalonik, artist și pictor, i-a zis cineva: *sunt oameni buni, grecii, dar înjură, blasfemiază.* Din fericire, ciprioții, cei mai mulți dintre noi, nu facem asta. Avem alte rele. Dar, zicea acela, europenii sunt altfel, nu înjură niciodată de cele sfinte. Atunci i-a răspuns Gavriil Petziki: *Când grecii înjură, se găsesc în afara propriului sine, și se găsesc în acele momente în păcat, dar și aceia care sunt atei, recunosc fără să conștientizeze,*

ca, acolo sus, este Cineva care ii vede, și de aceea comunică cu El, înjurându-L. Recunosc existența Lui. Pe când, zice, ***europeanul este ateul perfect. Și-a descoperit o virtute care nu este înscrisa nici în Evanghelii nici în cărțile Bisericii: Politețea. El poate să te omoare cu politețe.*** *Și nici nu Îl va înjura vreodată pe Dumnezeu. De ce? Pentru ca L-a scos de tot din viața sa*. „*Dumnezeu a murit*"**,** cum a zis Nietzsche. Și ce vom pune în locul, Lui, întreabă Nietzsche? **Vedem ce punem în locul Lui, satanismul și Islamul acum. Îl scoți pe Dumnezeu pe ușă și îți intră acești demoni pe fereastră.**

În mijlocul Bisericii, putina credință și micimea sufletului vor exista mereu. Mă iertați! Eu as fi putut să țin acum o întreagă predică că *nu trebuie* și *nu trebuie,* dar **suntem oameni.** Și clericii și laicii. **De aceea există și rugăciuni ale Bisericii pentru cei putini credincioși, pentru acele momente în care sunt în dificultate**. Și **vine ceasul în care trebuie să ne rugăm pentru aceștia. Eu vă recomand să faceți în fiecare zi un *komboskini* (șirag de metanii) în care să spuneți: *„Doamne, Iisus Hristoase, miluiește-i pe robii Tai…"*, și să spuneți nume ale persoanelor pe care le cunoașteți că sunt în momente de slăbiciune, *„și toata lumea Ta."***

Acum, când avem aceste epidemii, ce vom face noi, creștinii? Știți câtă lume va fi puțin credincioasa? Câți își vor pierde curajul? Foarte mulți! Și vor începe să Ii ceară socoteală lui Hristos, că cel mai simplu este să faci asta cu cei blânzi și smeriți. Cine este smerenia absolută? Hristos Însuși!

Dar întrebarea zice și despre *ateismul fățiș* care se manifestă și în locurile noastre ortodoxe. Este adevărat! Exista ateism fățiș. În Cipru încă este la puțină lume, dar, în Grecia, procentul celor care se declară atei este foarte mare. **Cred că cel mai mare izvor al ateismului fățiș este comunismul**. O să îmi spuneți: *dar a căzut!* **Da, a căzut în Uniunea Sovietică ca și formă aplicată în societate, dar ca mod de gândire încă rămâne la mulți oameni.** Comunismul și în general gândirea marxistă creează ateism, de ce? Pentru ca el creează **materialism**, reduce omul la existența sa ca materie.

Celalalt mare izvor al ateismului este opusul gândirii de stânga, și anume **ideologiile de dreapta ale masonilor, ale noii ordini mondiale, ale Europei unite.** Dacă mă întrebați, o să va spun că, **după schimbarea care a avut loc în Rusia ortodoxă, comunismul este în criză, și căută să-și găsească noi forme de exprimare.** Unii dintre aceștia descoperă adevărul Ortodox, alții merg la vrăjitori, la spiritiști, sataniști. Și **vezi oameni care sunt împotriva preoților, a Bisericii și merg la vrăjitori fără nici o problemă.** Așadar, **omul este icoana lui Dumnezeu**, fie că este ateu sau credincios, fie că este musulman, hindus sau creștin. **Ceea ce ni se cere insă, ca să devenim cu adevărat icoana lui Dumnezeu,** așa cum ne învață Filocalia și Sfântul Antonie cel Mare, **este să învingem două lucruri: dorințele noastre (păcătoase) și mânia.** Auziți? Dorințele și mânia. Așadar, înțelegeți ca **până să devenim icoana a lui Dumnezeu avem un drum lung înaintea noastră.** Și noi spunem despre noi ca am fi credincioși. Să spunem aici ceea ce ii place mult duhovnicului meu, Simeon, și o repetă de multe ori ca să ne facă atenți: "***celui ce crede ca stă, să ia aminte la sine să nu cadă"***.

Să știți ca până când nu devenim icoane curate ale lui Dumnezeu, până nu auzim Duhul Sfânt înlăuntrul nostru să ne vorbească și să se bucure, o anumită formă de *ateism* (n.tr. *necredința*), **avem și noi.** Dar ateul fățiș este acela care își trâmbițează necredința, care nu se rușinează și care vrea să facă și prozeliți. Acesta este un mare păcat. Este blasfemierea Sfântului Duh. Un lucru pe care îl observ la mine și mă bucur mult, știți care este? **Am acum 58 de ani, cu ajutorul Domnului, și mă cercetez pe mine privind în urmă la acești 58 de ani și nu găsesc nici un minut în care să fi fost ateu.** Slava Domnului! Îmi amintesc pe vremea când eram student, înainte de a

începe să mă spovedesc, în primul an de Drept, aveam un coleg care se închina la cei 12 zei ai Olimpului – în 1981, acum atâția ani. **Azi e în plină dezvoltare aceasta mișcare [reînvierea credințelor păgâne prin intermediul mișcării new Age – n.n.].** Și îmi spune odată: *tu ai multă energie în tine*. Și eu, mândru cum eram, ii zic: *da, am, am*. Și îmi propune să mă învețe despre cei 12 zei. Atunci eu i-am răspuns: *Lasă-mă , Grigore, măcar să-L găsesc eu pe Unul, nu vreau să mă încurc cu 12*. Și a rămas puțin confuz. Îmi zice: *ce păcat, ești și tu se pare un potențial credincios creștin.* A pierdut un posibil coleg. Și ce i-am zis eu atunci, poate cea mai importantă mărturisire de credință din viața mea: ***"Fie ce-o fi în lumea asta, eu de Hristos, de Maica Domnului și de Sfinții mamei mele nu mă voi lepăda niciodată!".*** Știți ca de câte ori mă gandesc la acele cuvinte mă emoționez și îmi zic că, probabil, a fost cea mai adevărată și cea mai sinceră mărturisire pe care am făcut-o în viața mea. Pentru că, **pe atunci, nu citisem încă nici Evanghelia, nici vreo viață a sfinților, nici nu îl întâlnisem încă pe Sfântul Porfirie, nici pe Sfântul Iacov, aveam în suflet doar credința mamei mele și a tatălui meu. Dar aceste experiențe pe care le-am moștenit de la părinții mei erau atât de puternice încât nu au îngăduit nici măcar pentru un minut să mi se întunece mintea în fața ateismului unui oarecare.**

De ce va spun acestea? **Vreți să rezistați în aceste vremuri grele care deja ne-au ajuns, în fața slabei credințe și a împuținării sufletești? Să deveniți mărturisitori! Să deveniți mărturisitori!** Cum am mărturisit în față acestui domn Grigore, din Listia, nu ii zic numele de familie, că poate trăiește omul și poate a găsit calea lui Dumnezeu. **Cred ca acea mărturisire m-a condus la spovedania pe care am făcut-o mai apoi, m-a condus la Sfântul Porfirie**. Și voi, **vreți să va eliberați de orice vă chinuiește și să luați putere de sus, de la Dumnezeul Treimic? Mărturisiți-l ortodox! Sunteți învățători și profesori? În școlile în care predați! Sunteți doctori? În spitale! Sunteți angajați? La slujbele voastre, dar fără să provocați puțină credință a celuilalt!** Dar când va întreabă: postiți? ***Să recunoașteți: da, postesc!*** **Să nu spuneți ca țineți dietă sau mâncați vegetarian! Acela nu e post! Să spui,** ***Postesc, pentru că așa spune Biserica mea ortodoxă!*** **Faceți o mărturisire fără încordare și mergeți mai departe**. Astfel veți sădi și în celalalt o mică armată care poate să dea roadă în următoarele zile, luni sau ani. **Când mărturisirea se face cu inima bună, nu ca să provoc, ca să epatez cu evlavia mea, aceasta va da roade, nu doar mărturisirea despre post, despre orice altceva.** ***Mărturisirea credinței*** este un lucru căruia poate nu i-am dat o așa mare importanță până acum, dar este în zilele noastre una din cele mai mari posibilități pe care le avem ca să chemăm Harul și puterea lui Dumnezeu asupra noastră și să îndepărtam în acest fel de la noi frica, puțina credință, reaua credință.

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/mitropolitul-neofit-de-morfou-vreti-să-rezistati-în-aceste-vremuri-grele-care-deja-ne-au-ajuns-în-față-putinei-credinte-și-a-micimii-sufletesti-deveniti-marturisitori-apel-la-rugaciune/

Nou cuvânt de încurajare și limpezire al MITROPOLITULUI NEOFIT DE MORFOU în mijlocul PANDEMIEI COVID-19: "Problema noastră este FRICA! Toate acestea se întâmplă ca să nu avem Paști cu pace, noi, ortodocșii, CA SĂ NU AVEM ÎNVIERE! ASTA E CE ÎL ARDE… Acum a venit momentul în care va da examen credința noastră!"

25-03-2020

„Și nu sunt întâmplătoare, ci sunt foarte înșelătoare și viclene aceste săgeți pe care dușmanul le îndreaptă către inima noastră în aceste zile și

ore. Când trage ispita aceste săgeți ale fricii, și ale puținei credințe, și lașității? În ajunul Duminicii Sfintei Cruci, adică mâine, în ajunul Buneivestiri a Maicii Domnului, a celei care s-a făcut pod între Cer și pământ ca să se învingă moartea și diavolul, în ajunul Paștilor. Așa să știți! Nu este deloc întâmplător! Pentru că acela care face toate acestea, diavolul (...), de aceste lucruri se teme: de Sfânta Cruce, de numele Maicii Domnului – Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi! -, de Învierea Domnului – ne închinăm Domnului nostru Iisus Hristos".

Bucură-te, Marie, cea plină de dar! Maica noastră care ne învrednicește și astăzi, în aceste zile grele prin care trecem, să-i cântăm Acatistul în fața icoanei sale făcătoare de minuni din Solea muntoasă. **"*Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne pe noi sub Acoperământul tău!*"**

Arareori s-a auzit acest imn de o mai mare actualitate ca în ziua de azi. Realitatea acestei cântări este de necontestat, pentru că **toată nădejdea noastră o punem în Maica lui Dumnezeu, Maria, să ne păzească mereu sub Acoperământul ei în aceste momente în care mulți, foarte mulți, cler și popor, se tem, ne temem, de boli molipsitoare**. Și noi, cei puțini, cei puțin-credincioși – pentru că cine îndrăznește să spună că are credința sfinților, când puțina-credință dă târcoale inimii fiecărui creștin și fiecărui om de pe pământ?! Doar Sfinții au credința pe care o caută Dumnezeu, deoarece ei și-au curățat inima, au căpătat minte trează, minte ce se coboară în inimă și se liniștește, se așază acolo și se unește cu inima. **Un rezultat al acestei uniri, al acestei însoțiri binecuvântate dintre minte și inimă –** repet, atunci când inima se curăță de dorințe, de gânduri și de patimi, adică de bolile sufletului -, **[este că] o mare boală a sufletului și a trupului fuge ca un demon. Pentru că nu poate să rămână într-o inimă curată și o minte trează aflată în pocăință, FRICA! Asta este problema noastră azi. Nu boala așa zisă a coronavirusului. Problema noastră este FRICA!**

Evanghelistul Iubirii, Sfântul Ioan Teologul, prietenul lui Hristos, ucenicul Domnului, spune că ***iubirea desăvârșită alungă frica***. **Cine îndrăznește însă să spună: *eu am iubire desăvârșită*? Personal, eu nu îndrăznesc să exprim așa o ipocrizie**. Mă asemăn mai degrabă apostolului Petru, care atunci când a început să se scufunde în apă, când a înțeles că merge pe apă în fel minunat, imediat ce s-a îndoit, a început să se scufunde. Și atunci i-a zis Hristos acel cuvânt frumos: ***Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?*** Și în altă parte, auzim cum un alt personaj al Evangheliei striga: **"*Cred, Doamne, ajută necredinței mele!*"**

Așadar, **fiecare cuvânt al nostru are în el și o urmă de necredință, de teamă. Dar această teamă nu trebuie să ne covârșească. Să fie puțină. Și să existe mereu în noi și un colț care să fie al lui Hristos. Este așa de smerit Dumnezeul nostru că se mulțumește cu un colț al inimii noastre! Dar trebuie să fie curat!** Altfel nu va veni Hristos. **Dacă toată casa noastră e murdară, dar a rămas un colț în bună stare, Hristos vine cu Duhul Său Sfânt ca să ne curățească și să Se așeze cu smerenie în noi Domnul Slavei, Iisus Hristos**. **Ajunge ca noi să Îi batem la ușă. *Cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide***. **Ajunge să nu fim căldicei,** cum îi spune episcopului din Laodiceea din Apocalipsă: "*Am venit și nu te-am găsit nici cald, nici rece, te-am găsit căldicel. De aceea te voi scuipa.*"

Hristos nu este doar smerit și Dumnezeul Iubirii, este și Dumnezeul dreptății. De aceea, în aceste clipe când este încercată credința noastră, a

tuturor și în primul rând a mea, care zic cuvinte mari, **primul lucru sănătos să-l zicem este: "*Cred Doamne, ajută necredinței mele*!"** Anumite colțuri în care se găsește frica există și în inima mea. Asta este sănătos și ortodox [să recunosc], deoarece acesta este duhul smerit. *Cel ce se smerește, se va înălța.* **Și cum se vede duhul smerit? Atunci când îmi recunosc boala, boala inimii mele.**

Repet, **acum problema nu este coronavirusul și boala molipsitoare, este și asta, dar în mai mică măsură decât felul în care ni se prezintă situația. Desigur că trebuie să avem grijă, chiar dacă are grijă și Dumnezeu de noi. Dar nici asta ce se întâmplă nu este bine, nu este normală această panică, această frică. Toți să ne închidem în casă ca să facem ce? Să trăim online? Adică să adâncim boala care caracterizează epoca noastră? Toate să se întâmple electronic, adică să nu mai trăim, să nu mai comunicăm cu aproapele nostru și să nu ne mai împărtășim cu Dumnezeul nostru?** Asta nu se întâmplă doar acum din cauza virusului, se întâmplă de mulți ani, de mai mult de zece ani. **Cei mai mulți am uitat cum să comunicăm cu frații noștri și cum să ne împărtășim de Dumnezeu – acesta este adevărul! Și acum se desăvârșește apostazia noastră și din viața de zi cu zi, care este fratele nostru, și din cea cerească, care este Sfânta Liturghie, sfintele ierurgii și Biserica Dumnezeului Treimic, plină de energia și harul Duhului Sfânt**.

Să începem acum, din cauza unui virus, să ne îndoim de puterea Fiului lui Dumnezeu? Și de icoana lui Dumnezeu? Nu doar de cele zugrăvite care se găsesc în bisericile ortodoxe, dar și de aproapele nostru. **Orice om este icoană a lui Dumnezeu sau, mai bine zis, este un candidat întru devenire icoană a lui Dumnezeu**. Ajunge ca fratele meu și eu să învingem două lucruri: mânia și dorințele (păcătoase). Iarăși vorbim de pocăință, *inimă curată zidește întru mine* și minte trează [*duh drept*]. Iarăși, însoțirea inimii și a minții, iarăși, curățirea acelui colțișor din inima noastră în care să poată să Se sălășluiască Hristos. **Se pare nu doar că ne îndoim de fratele nostru, ci și de icoanele sfințite la care ne închinăm dintotdeauna, după tipicul ortodox, fie că există coronavirus, fie că există ciumă, holeră, lepră sau orice altă boală molipsitoare. Tipicul spune că la finalul slujbei mă închin la icoana Maicii Domnului și sărut mâna preotului sau a arhiereului. De ce? Pentru că atât icoana, cât și mana arhiereului sunt pline de energii ale Duhului Sfânt.**

Și vă zic, orice om, când ne apropiem de el cu milostivire, cu compătimire, cu iubire, cu bună intenție și slujire, **nu din interes sau cu invidie, sau antagonism – acestea creează microbi, mai întâi duhovnicești și apoi biologici –** dar **dacă ne apropiem de fratele nostru cu bunătate și milostivire se dezvoltă alte forțe, dumnezeiești, îngerești, cerești**. ***Doamne al puterilor, fii cu noi!*** Cine este Domnul puterilor? Domnul îngerilor.

Vedeți că i-am cerut sorei Isidora mai devreme să aprindă și lumânările cele mari de sus. Și s-a mirat sora de ce i-am cerut asta. Știe bine tipicul. Acestea de obicei nu se aprind în seara asta. Se aprind doar în timpul Sfintei Liturghii și sunt lumânările îngerilor. Lumânările de jos sunt ale noastre, ale oamenilor. I-am spus să le aprindă și pe acelea, deoarece **așa de puțini oameni vin în aceste momente și în aceste zile în biserică, încât avem și mai mare nevoie de prezența îngerilor ca să fim mai mulți.** Și, prin harul Domnului, au venit și vin Sfinții Îngeri, deoarece aceștia au *iubire desăvârșită care alungă frica* și Îl iubesc pe Domnul Iubirii în mod desăvârșit, și Îl slăvesc mereu, fără teamă. Și voi, după ce se va termina slujba, veți merge unul câte unul să vă închinați la icoana Maicii Domnului și, cine vrea și îndrăznește, să sărute și mâna mea, a păcătosului. Să știți că după ce vă veți închina la Maica Domnului, Preacurata – azi cuvintele

parcă capătă sensuri noi – veți veni la mine cel molipsit, cel murdar, cel rănit, șchiop, dar Episcop, care are tot Harul Duhului Sfânt – și **oricine se închină cu credință, se eliberează de orice rană, de orice molimă, de orice necurăție, de orice virus. Aici să vă văd! Acum a venit momentul în care va da examen credința noastră! Ce credință are fiecare...**

A zis odată un înțelept teolog, Părintele Ioannis Romanides, care a adormit în 2001, că **de acum înainte problema va fi la episcopii noștri, adică la noi, la mine. Mai exact, ce credință vor avea. Și asta deja se vede în aceste zile. Nu este atât de mult problema voastră, cât a noastră, a arhiereilor și a preoților. Ce credință avem! Credem ce scrie în cărțile noastre? În Evanghelie? În binecuvântările Bisericii? Atunci oricare ar fi rana, inclusiv molima, cu credință ne vom închina.**

Situația este următoarea: **dacă problema este credința noastră, a tuturor, popor și cler, nu putem să judecăm pe nimeni. Mulți vorbesc, puțini fac. Dar măcar să nu judecăm. Că cele ale tale de azi, pot deveni ale mele mâine.** Soluția la puțina noastră credință este una, și mi-o asum. Zicea Sfântul meu părinte, Iacov Tsalikis:

"*Cum mă vezi pe mine, Neofite, că îi vorbesc sfântului David și acesta face minuni pentru rugăciunile mele,* ***să știi că în fiecare seară cad în genunchi în fața icoanei lui Hristos și Îi zic: Cred, Doamne, ajută necredinței mele! Întărește credința mea!***"

Aveam pe atunci 20 de ani și nu înțelegeam ce zicea Sfântul. Nu înțelegeam cât de importantă este credința la om. Că este cea mai importantă. Toate celelalte sunt pietre pe care le pui peste temelia credinței.

Și un alt sfânt al veacului nostru, Cuviosul Sofronie de la Essex, mi-a spus care este ***medicamentul fricii.*** (…) Sofronie era foarte educat, studiase în Franța, Anglia, era cosmopolit, știa să își exprime credința în termeni teologici și făcea rugăciuni frumoase.

O astfel de rugăciune este medicamentul puținei-credințe, adică a bolii secolului nostru, dacă este rostită în duh smerit de noi toți, de la Patriarhi până la arhierei, preoți, monahi și popor:

***Hristoase al meu, dă-mi răbdarea și credința Sfinților*!**

Să o spuneți cât de mult puteți, astfel că veți dobândi o zestre care vă va ajuta să treceți prin zilele grele care vin – care deja au venit. Căci **cele ce se vor întâmpla de acum înainte vor fi, după cum a zis Sfântul Paisie, *valuri-valuri*.** Grecii nu vor avea așa de multe de tras, dar vom avea și noi destule ca să ne fie încercată puțina noastră credință, ca să îngenunchem, să plângem și să Îi zicem:

***Hristoase, dă-mi răbdarea și credința sfinților, dă-mi lacrimi de pocăință și mărturisire*.**

Astfel, când vom dobândi credința sfinților, răbdarea și lacrimile sfinților, atunci va dispărea și puțina credință și frica cea care naște *puțina-credință*. Și atunci vom înțelege ce vrea să spună apostolul iubirii când zice: **"*Iubirea desăvârșită alungă frica*."**

Să aveți bună putere! **Vă doresc ca aceste zile ce urmează să le petreceți în rugăciune și post.** Bisericile noastre din mitropolia Morfou sunt deschise, să veniți să vă rugați și să vă împărtășiți cu Trupul și Sângele lui Hristos, Care a învins moartea, Care a învins diavolul și păcatul, adică frica. **Opusul iubirii nu este ura, așa cum ne-a învățat Europa, ci este frica. Orice vă face să vă temeți, să știți că este insuflat de forțe demonice! Și nu sunt întâmplătoare, ci sunt foarte înșelătoare și viclene aceste săgeți pe care dușmanul le îndreaptă către inima noastră în aceste zile și ore. Când trage ispita aceste săgeți ale fricii, și ale puținei credințe, și lașității? <u>În ajunul Duminicii Sfintei Cruci, adică mâine, în</u>**

ajunul Buneivestiri a Maicii Domnului, a celei care s-a făcut pod între Cer și pământ ca să se învingă moartea și diavolul, în ajunul Paștilor. Așa să știți! Nu este deloc întâmplător! Pentru că **acela care face toate acestea, diavolul (…), de aceste lucruri se teme: de Sfânta Cruce, de numele Maicii Domnului –** *Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi*! - **de Învierea Domnului** – *ne închinăm Domnului nostru Iisus Hristos*.

Toate acestea se întâmplă ca să nu auzim *Hristos a Înviat*! *Adevărat a înviat*! Ca să nu avem Paști cu pace noi, ortodocșii, ca să nu avem Înviere! Asta e ce îi arde – pe *noua ordine mondială*, duhurile din văzduh și pe anumite slugi ale acestora de pe pământ. Noi, cei puțini, nu trebuie să le facem pe plac. Dar nu cu egoism! Nu cu judecăți. Cu acea rugăciune pe care v-am spus-o: *Hristoase, dă-mi răbdarea și credința Sfinților*!

Și atunci vom avea Sfânta Cruce ca întărire, o vom avea pe Maica Domnului ajutătoare și vom avea Învierea lui Hristos în clipa morții noastre, ca să trecem în Viața Veșnică a Tatălui, a Fiului, și a Duhului Sfânt!

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/nou-cuvant-al-mitropolitului-neofit-de-morfou-pandemia-covid-19-problema-noastra-frica-toate-acestea-se-intampla-ca-să-nu-avem-pasti-invierea-ortodocsii/

Predica MITROPOLITULUI NEOFIT DE MORFOU din prima duminică de după închiderea bisericilor și în Cipru: "Iată acum ocazia SĂ DEVENIM BISERICA DE ACASA! SĂ NE RUGAM IMPREUNĂ! De ce avem nevoie, azi și mâine și în viitorul apropiat, este MINUNEA. Această boală va trece, ALTA VA VENI, alte probleme MAI MARI DECĂT BOALA VOR VENI, dar am impresia ca această FRICĂ nu va trece ușor din inimile oamenilor"

2-04-2020

Ani binecuvântați și liberi să aveți!

Libertatea astăzi a început să aibă o dimensiune socială, libertatea în fața regulilor care nu ne eliberează de cauzele bolii, eliberarea de turci, eliberarea de până mai ieri: Europa unită; de azi – Europa tulburată; și, de mâine – Europa distrusă.

Acest virus, singurul lucru care va reuși să îl facă, este că **va distruge Europa, moneda EURO, va aduce tulburare în sufletele unor oameni, mai ales copiilor noștri, care nu au experiența războiului și a fricii și, desigur, în rândul categoriilor sociale cu risc va aduce multă temere. Această boală va trece, alta va veni, alte probleme mai mari decât boala vor veni, dar am impresia că această frică nu va trece ușor din inimile oamenilor**, de aceea și **trebuie să înțeleagă conducătorii noștri, clerul și poporul, că frica este îndepărtată din inimi doar de Sfânta Liturghie și de iubirea lui Hristos.**

Și noi, aici, în Morfou, deși unii ne consideră anarhiști, respectăm pe cât putem, cu smerenie, cele ale legii Cezarului, care au fost impuse prin ordinul Președintelui Republicii. **Vedeți în spate, acolo pe fereastră, avem dezinfectanții, detergenții și la fel la pangar. Și locurile sunt goale. Reprezentanți ai poporului sunt aici doi oameni; toți ceilalți prezenți fiind cler.** Liturghia s-a săvârșit, Slavă Domnului! Cei prezenți am luat Sfânta Împărtășanie și toți cei care nu au putut să fie de față, deși și-ar fi dorit și erau pregătiți să se împărtășească, aparțin acestei categorii a celor care s-au pomenit azi: "***Pomenește, Doamne, poporul ce stă înainte și pe cei care din binecuvântate pricini nu sunt de față și-i miluiește pe ei și pe noi, după mulțimea milei Tale*"**.

Vedeți că Biserica a avut în vedere de-a lungul timpului toate situațiile care pot apărea. Și în rugăciuni și în Liturghii, și în vecernii, dacă suntem puțin atenți,

vedem că toate care se întâmplă azi sunt scrise deja. Deoarece **dintotdeauna au existat epidemii, pandemii, cutremure, inundații și războaie. Fiecare generație are parte de încercarea ei. Ca să fie încercată răbdarea noastră și așteptarea noastră. Cât de mult tânjim după Viața Veșnică? Să răbdăm această viață, cu puterea lui Dumnezeu, și să așteptăm *Viața veacului ce va să fie*, pentru că moartea nu este sfârșitul vieții, ci este podul pe care Maica Domnului l-a clădit ca să trecem la veșnicie**. Și, în timpul celei de a doua Veniri, sufletul și trupul se vor uni. Așadar, învățăm răbdare pentru cele de acum și așteptarea celor ce vor să vină. **Și pentru toate acestea e nevoie de *credință*.**

Și pe **Sfântul Auxiviu** [un sfânt Episcop de Solon – Cipru – ucenic al Sfântului Apostol Marcu, din primul veac creștin, prăznuit de noi pe 17 februarie – n.n.] care azi ne găzduiește – unde am slujit Sfânta Liturghie -, frați și surori, l-am simțit mereu în inima mea în acest timp, ca să învățăm lecția noastră, *lecția credinței*. Îi ziceam mereu: "***Sfinte Auxiviu, cu rugăciunile tale, întărește-mi credința, și tuturor arhiereilor, și tuturor preoților, și diaconilor, și cântăreților, epitropilor, tuturor credincioșilor, puțin credincioșilor, și chiar celor necredincioși frați ai mei.*"** Cred, părinte Nectarie, că harul sfântului vostru aici, este cel mai bun răspuns **nu doar pentru această ispită prezentă, ci și pentru următoarea molimă care vine**, așa cum zic cei ce văd, **și pentru următoarele ispite care vin**, dar și pentru frumoasele, luminoasele zile ale Ortodoxiei care, de asemenea, vor veni, după aceste încercări. **De ce avem nevoie pentru a trece toate acestea? De credința** pe care sfântul Auxiviu poate să o întărească. În fiecare zi, în fiecare seară, să-i ziceți: "***Sfinte Auxiviu, în Duhul Sfânt, întărește credința mea.*"** Și așa va face!

Sfinții fac minuni prin Duhul Sfânt. De ce avem nevoie azi și mâine și în viitorul apropiat este *minunea.* Dar când închidem bisericile, unde se întâmplă marea minune a prefacerii pâinii și vinului în Trupul și Sângele lui Hristos, cum se vor petrece alte minuni și mai mici? Este o întrebare la care să ne gândim. **Dacă nu trăim minunea Săptămânii Mari, a Învierii, cum vom trăi minunea pe care o cerem și poporul o dorește, a însănătoșirii noastre**, de microbii trupești și duhovnicești? Cum se va întâmpla aceasta? **Fără Sfânta Liturghie anulăm minunea în viața noastră. Nu putem să înlocuim Sfânta Liturghie și cele ce se slujesc în cadrul ei și cele ce se găsesc în ea, cu orice alt mod de comunicare între oameni. Aici (la Liturghie) nu doar că se întâlnesc oameni, aici se unesc îngerii cu cele ale oamenilor, sufletele noastre cu Duhul Sfânt, trupurile noastre cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos.**

Și noi vorbim de moarte și bănuim că Sfânta Liturghie poate să fie izvor de îmbolnăvire și moarte? **Atunci deja ne găsim, popor și cler, în păcat, și doar de păcat trebuie să ne temem, fie că o mărturisim sau nu.** Dumnezeu să ne miluiască și să ne ierte!

Desigur că aceste liturghii pe care le facem, fără popor, cu puțini reprezentanți ai poporului, *sunt* Liturghii. **Dar nu cumva este aceasta un canon pus de Însuși Dumnezeu, o mică pedeapsă care a venit în primul rând asupra noastră, a Arhiereilor, a clericilor și apoi asupra poporului?** Ce a zis Hristos în Evanghelia de azi? "***O, neam necredincios, până când vă voi răbda!*"** – când L-au întrebat ucenicii: **"*De ce noi, Doamne, nu am putut să vindecăm acest om bolnav?*". Știți pe cine reprezintă Apostolii? Pe Ierarhi. Ierarhii sunt urmașii Apostolilor.** Și noi, sărmanii Arhierei – auzi și te minunează! -, suntem în chipul Însuși al Lui Hristos! Și Hristos ce le-a răspuns? *Nu ați putut să îl vindecați pentru că acest neam de demoni nu iese decât cu post și rugăciune.* E ca și cum le-ar fi spus: ***Nu aveți nici rugăciune, chiar dacă Îmi sunteți ucenici, și nici postul vostru nu îl***

***primește Dumnezeu*.** Cum zice și profetul Isaia: **"*Urăsc lunile noi și sărbătorile voastre sunt pentru Mine o povară.*"**

Postul și rugăciunea reprezintă ceva mai adânc decât ceea ce facem și ceea ce credem noi că sunt. **Și am pierdut acest *mai adânc* în primul rând noi, arhiereii,** care suntem în locul lui Hristos, și apoi preoții care sunt în locul apostolilor. **Nu putem să scoatem demoni și să vindecăm în epoca noastră? Nu are nevoie Dumnezeu de noi?** Asta ni se zice acum. Așadar, nu doar că trebuie să sporim rugăciunea și postul – și asta trebuie -, dar **ceea ce ne lipsește este credința tare**. De aceea zic: Sfântul Auxiviu, cu cât va trece timpul va deveni un sfânt foarte, foarte actual de care vom avea nevoie. **Așa cum este acum ajutător Sfântul Nichifor pentru bolile molipsitoare și pentru coronavirus, și pentru boala molipsitoare mai grea care vine, unde vom avea nevoie de mulți Nichifori, de mulți sfinți ca Sfântul Antim [din Chios], ca Sfântul Evmenie, ca Sfântul Auxiviu, de multă răbdare, multe posturi și rugăciuni, și, mai presus de toate, repet, de multă, de foarte multă credință.**

Și cine are această credință? Cine îndrăznește să spună: *am credință?* Noi spunem ce a zis tatăl din Evanghelia de azi: **"*Cred, Doamne, ajută necredinței mele!*" Când zicem așa din inimă, atunci vine Sfântul Auxiviu, Sfântul Nichifor sau orice alt sfânt pe care îl iubim, îngerul nostru păzitor, și ne întăresc credința, și prin harul lui Dumnezeu putem să nădăjduim într-o mare vindecare, iar ceea ce pare să fie o nenorocire azi să se transforme într-o mare binecuvântare**. O astfel de binecuvântare unii oameni au început deja să o simtă. Mi-a spus un om pe care îl iubesc mult și care mă iubește și mai mult. Are și acesta familie, și luptă să ducă Duhul Sfânt în familia sa, în biserica de acasă. Luptă să se roage împreună, să postească împreună, să se împărtășească împreună. Asta înseamnă ***biserica de acasă.*** Și mi-a povestit că, în satul unde locuiește, **le-a spus preotul că, de Bunavestire, deoarece nu vor putea ajunge la Liturghie, pentru că e interzis prin ordonanță, prin decretul Cezarului, atunci va veni Hristos acasă la ei.** Acest bărbat însă făcea parte dintr-una din categoriile care au dreptul de la Arhiereu și preot să participe la Liturghie. Așa că s-a dus. Femeia lui și cei trei copii au rămas acasă. Și mare a fost surpriza lui când s-a întors acasă, ca să le ducă anafura copiilor și agheasma – așa cum e canonul în mitropolia noastră -, și a văzut-o pe soția sa și pe copii îmbrăcați frumos, cu hainele de duminică, mâncând anafură. **Și i-a întrebat: cine v-a adus anafura și aghiasma? Preotul satului. Unul din cei doi preoți și-a asumat răspunderea să împărtășească pe cine dorește din enorie. Este dreptul nostru pe care nu poate să ni-l refuze societatea Ciprului de azi. Nu știm ce se va întâmpla mâine. Dar deocamdată așa e: dreptul credinței și al practicării credinței este un drept constituțional**. Tot așa cum ai dreptul să fii ateu. **Așadar, preotul a trecut pe la ei, s-au pregătit, au citit Acatistul Maicii Domnului împreună cu cei trei copii. "*Și hainele voastre? De ce v-ați îmbrăcat așa de frumos?*", "*Păi, venea la noi acasă Hristos – și noi să Îl primim în hainele de casă? Ne-am îmbrăcat de sărbătoare pentru că a venit la noi acasă Cel Mai Bun dintre toți.*"** Și mi-a mărturisit acest credincios: ***Înaltpreasfințite, astea sunt cele bune care se întâmplă în această situație: încep familiile să înțeleagă ce este lucrul de rând și care este esențialul în viața lor.*** Acum sunt puține familiile care au înțeles asta. Săptămâna viitoare vor fi și mai multe. Iar în celelalte săptămâni, dacă toată această carantină nu va mai ține, **unde va merge lumea să ceară ajutor? La Biserică.**

Dar voi, care stați acasă și acum mă auziți, să nu începeți să vorbiți împotriva președinților și arhiereilor voștri! Orice veți spune despre noi, o merităm! Deoarece nu ne-am învrednicit în toți acești ani să vă

catehizăm ortodox, să vă păstorim așa cum vrea Dumnezeu, mai ales să scoatem demonii, cum spune Evanghelia de azi. O meritățm, dar și voi, ca simpli credincioși, în toți acești ani, nu ați devenit biserica cea de acasă. Iată acum ocazia să devenim biserica de acasă! Să ne rugăm împreună: părinți și copii, să ne închinăm împreună la aceeași icoană, fără frică și patimă, să ne iertăm unii pe alții de greșeli în familie, să ne pocăim în inima noastră și în casa noastră și când începem să facem acestea, cu postul ca întărire și cu foarte, foarte multă rugăciune, atunci, tot după profetul Isaia, va zice Domnul: "*Veniți acum să ne judecăm!*", adică va zice Hristos: *haideți acum să discutăm.* **Și să vedeți ce frumos va vorbi atunci Hristos cu voi, și orice Îi vom cere, ne va da îndoit.**

Aceasta este simțirea mea azi. Îi mulțumesc lui Hristos că m-a învrednicit să spun acest cuvânt, Sfântului Auxiviu și Marelui Vasile în această Liturghie minunată.

Liturghia s-a săvârșit, sfânta agheasmă s-a făcut, pocăința, după puterea noastră se face, le vom duce la casele noastre, și agheazma, și anafura, și binecuvântarea, postul, rugăciunea și Credința și pe Sfântul Auxiviu, pe Marele Vasile, pe Sfântul Nichifor, și orice alt sfânt pe care îl iubim și să îi împărtim cu copiii și soțiile noastre, **să devenim cu toți o frăție, ca să putem face față celor ce vor veni, care sunt mari, grele la început, și de mare slavă mai apoi. Este o operație care trebuie să se facă cu multă răbdare și cu întărirea credinței noastre.**

Sursa:http://www.cuvantul-ortodox.ro/predica-mitropolit-neofit-morfou-prima-duminica-inchiderea-bisericilor-cipru-iata-acum-ocazia-devenim-biserica-de-acasa-să-ne-rugam-impreuna-avem-nevoie-minune-ajutorul-sfintilor-intarirea-credintei/

MITROPOLITUL NEOFIT DE MORFOU: "Ceea ce trăim acum este ÎNCEPUTUL RAZBOIULUI MONDIAL, este un război biologic. Și mai ales este un RAZBOI AL FRICII. Dacă reușești să înfricoșezi poporul, poți să îi faci ce vrei. NU DOAR VACCINURI, CI TE SUI PE EL ȘI ÎȚI SPUNE ȘI MULTUMESC! Acum este epoca mărturisirii și a martiriului. Acum au venit ANII RĂBDĂRII"

13.05.2020

"Ani mulți și binecuvântați să aveți!

Astăzi ne-a chemat Sfânta Irina aici, în biserica ei, aflându-ne în aceste condiții nefirești, ca să o sărbătorim. (…) Și Slavă Domnului am simțit cu adevărat o mare bucurie. Și mâine vom fi iar aici, ca să o sărbătorim pe Sfânta și pe acest sfânt Nou Mucenic Efrem.

Pe 5 mai este ziua în care a mucenicit Sfântul. Când l-au prins turcii în acei ani de început ai ocupației otomane era luna septembrie. L-au legat de un dud care se păstrează până azi, un copac foarte îmbătrânit și uscat. A avut grijă de el sfințita noastră maică de la mănăstirea din Nea Makri și astfel că s-a păstrat până în zilele noastre.

Turcii i-au cerut să renunțe la credința sa. Dar el era puternic în credința sa ortodoxă, ascet și călugăr, și a voit să devină și mucenic. (…) **Numărați câte luni au trecut din luna septembrie până în mai, atâtea luni a fost muncit acest călugăr de către turci. Îl coborau cu sfoara cu care îl legaseră de copac cu capul în jos, îl lăsau puțin și apoi continuau.** Și când au văzut agarenii ca nu vrea cu nici un chip să își schimbe credința, ca să îl înspăimânte, ce au făcut? **Au aprins un foc sub el.** Cum facem noi când vrem să ardem la proțap un miel. Așa au făcut și ei. **Și sfântul se perpelea încet de la foc. Și turcii coborau câte puțin frânghia cu care era legat. Și ii ziceau: "*călugăre, vei mărturisi Islamul?*" (...) Și Sfântul zicea: "*Nu! De Hristos***

nu mă lepăd deoarece El mi-a dăruit viața veșnică." Și când au văzut ca nu reușesc nimic, ce au făcut agarenii? După ce i-au ars perii capului, i-au pârlit trupul, l-au spânzurat în copac, l-au bătut, au găsit un lemn căruia i-au dat foc și i l-au băgat în pântece. Și apoi i-au coborât capul în foc, astfel că i-au ars sfântului și capul și măruntaiele. Și **așa a mucenicit Sfântul Nou Mucenic Efrem,** cel ce s-a arătat în vremurile din urmă sfințitei cuvioase maici Macaria, pe care m-a învrednicit Dumnezeu să o cunosc foarte bine. Ea a fost, să vă spun adevărul, prima care m-a primit ca pe un Ierarh. Eram pe vremea aceea de 20 de ani și purtam pantaloni [era îmbrăcat civil, mirenește]. Și ea a ieșit din mănăstire și i-a zis unei surori, Efremia: "*Mergi, fiica mea, și vezi că vin trei clerici.*" Și când s-a uitat Efremia peste drum, ne vedea cum urcăm spre mănăstire și i-a zis Maicii: "*Sunt studenți, maică, nu clerici*". "***Nu, fiică, toți trei sunt clerici. Doi dintre ei vor deveni chiar episcopi."*** Și cum am intrat s-a închinat în față mea și în față prietenului meu, Gherasim Fokas, care a devenit pentru puțină vreme mitropolitul Kefaloniei, după care s-a dus repede la Domnul, și ne-a sărutat mâinile. Și zic și eu: **iată cum Bunul Dumnezeu dăruiește harisme oamenilor Săi, precum Sfântului Efrem, și Sfintei noastre Irina, prin sângele lor martiric.**

Sfintei Irina i-a dăruit harisme nu doar prin sângele vărsat martiric, dar și prin întreaga sa viață care se pare că a fost îndelungată. Sfânta Irina a făcut misiune apostoleasca. După ce a reușit să supraviețuiască martiriului pe care i-l pregătea tatăl, după ce l-a înviat pe acesta și după ce părinții ei au devenit creștini, a plecat din tara sa, Persia – pe atunci Sfânta se chema Penelope -, și a străbătut toata Asia Mică până în Nicomedia, lângă Constantinopol, în secolul al IV-lea. **Și unde mergea, le vorbea oamenilor despre Hristos. O prindeau, o chinuiau, o închideau, ea își vedea de misiunea ei, "*Hristos a Înviat!*". Așa spunea: că *Hristos a biruit moartea, diavolul, păcatul și ne-a dăruit viața veșnică. Și dacă a înviat Hristos, vom învia și noi.***

Asta au înțeles sfânta Irina în secolul al IV-lea și sfântul Efrem, în secolul al XIV-lea, că moartea este o binecuvântare când este cu și pentru Hristos. Pentru că atunci când ești cu Hristos, nu există moarte.

Și această ispită, pe care o avem noi acum cu acest *coronavirus,* orice ar fi, este în primul rând o încercare a noastră ca și creștini, în primul rând a celor de sunt purtători de rasă, a patriarhilor, episcopilor, preoților, diaconilor, cântăreților și călugărilor, și apoi a voastră, a credincioșilor, care insistați să participați, în ciuda propagandei care se face, la aceste atât de frumoase vecernii ce au gustul și bucuria Învierii, slava Vieții Veșnice.

Ce am trăit noi în această seara, noi, cei puțini, este o mică parte, o pregustare a Vieții Veșnice. Și dacă veniți și mâine la Liturghie, veți avea o și mai mare pregustare din Viața Veșnica, dacă vă împărtășiți, încă și mai mult veți simți. Dacă vă împărtășiți cu smerenie, și având conștiința păcatelor voastre, nu cu gândul că este dreptul vostru, ci cu gândul: "*Hristoase deoarece Tu vrei să Te unești cu mine atunci și eu, nevrednicul Neofit, îndrăznesc să mă împărtășesc cu acest Trup și cu acest Sânge care a biruit moartea, păcatul și diavolul*." Și atunci vine mare Har. Și în trup și în inimă. Și dacă există și vreo boală, fie trupeasca, fie sufletească, pleacă de la noi. **Dar dacă venim la Sfânta Împărtășanie cu nebăgare de seamă, fără smerenie, fără iertare, nici trupul nici sufletul nostru nu se vor bucura. Și în loc să se activeze harul Duhului Sfânt în inima noastră (...), se vor activa în noi păcatele noastre.** Te vei împărtăși și, în loc să fie spre iertarea păcatelor, păcatele vor avea mai multă putere și poți să te și îmbolnăvești. (…) Cum zice și Apostolul Pavel: "*Cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului*." **Desigur ca Sfânta Împărtășanie este viața veșnică când ne împărtășim cu**

smerenie, în duh de iertare. Atunci nu doar că nu te îmbolnăvești dar, după cum spunea și Sfântul Porfirie, dacă ai vreo boală în tine, te curățești. **Zicea că cei ce au cancere, leucemii și boli molipsitoare să se împărtășească cât mai des pentru că aceasta curățește și sufletul și trupul, dar cu condițiile pe care vi le-am spus.** Asta au înțeles sfinții noștri. **Nu aveau teamă în ei, pentru ca aveau în ei credința întru Hristos, aveau în ei pecetea Duhului Sfânt.**

Nu avem noi nevoie să luăm vreo pecete, nici cea a vaccinurilor lui Bell Gate, nici orice altceva. Noi suntem pecetluiți deja [cu harul Duhului Sfânt]. Alții să aibă grijă, cei nemiruiți. A ieșit un politician de-al nostru și zicea: "*Ce păcat! Să deschidem bisericile, dar să nu putem participa la evenimente politice și culturale?*" Și zic și eu, cu adevărat, **această boală, dacă a făcut ceva bun, a arătat fiecare ce credință are. Zicea mama mea: *să se vadă încotro este îndreptată mintea fiecăruia, fie că sunt de dreapta sau de stânga, toți*.**

Acest an, poate și celalalt, zic cei ce văd, vor fi anii examenelor. Vom da examene. De mai multe ori, nu doar cu ocazia acestei boli. **Și alte încercări vor fi, una va pleca, altele vor veni. Ne-au avertizat sfinții, dar cine a fost atent la asta? Avem de dat aceste examene, deoarece Hristos are nevoie să aleagă cine sunt oamenii Lui, ca să Își facă noul "echipaj" pentru Barca Sa. Care este Barca lui Hristos? Biserica Ortodoxă! Și a decis Hristos să curățească echipajul Sau.** Echipajul nu sunteți doar voi, simplii creștini. Sunt și guvernanții noștri, patriarhii, ierarhii, preoții și psalții. **Acum vom da cu toții examene. Nimeni să nu aibă încredere în vechile sale "pergamente": "*Dar, eu am făcut atâtea pelerinaje, l-am avut ca duhovnic pe cutare bătrân sfânt*." Acum este ca și cum am începe o noua viață.** Și vrea Hristos ca acum să fie trecerea de la viața veche la o viață nouă, **începutul unei noi epoci, nu cea a Vărsătorului așa cum zic demonii noii lumi. Nu! Noua lume este pregătită de planul lui Hristos. Nu au planuri doar <u>Kissinger</u> și <u>Bell Gate</u>, europenii și oligarhii ruși. Nu! Are planuri și Hristos. Și El ne iubește mai mult decât oricine, mai mult decât mama noastră.** Acum, însă, cine va intra în această barcă și care dintre noi până la urmă vom fi calatori nelegitimi se va vedea în funcție de atitudinea noastră în cursul anului și, poate, și la anul. **Dacă nu vom reuși acum, pentru că Dumnezeu este milostiv, ne va da poate încă un an. Ca să își aleagă acest nou echipaj al străvechii noastre Biserici Ortodoxe pentru epoca ce va urma după cel de al treilea război mondial, care deja a început. Ceea ce trăim acum este începutul războiului mondial, este un război biologic. Și mai ales este un război al fricii. Dacă reușești să înfricoșezi poporul, poți să îi faci ce vrei. Nu doar vaccinuri, ci te sui pe el și îți spune și *mulțumesc*!** De aceea, **acum este epoca Sfintei Irina și a Sfântului Efrem. Acum este epoca mărturisirii și a martiriului. Secolul XX a fost epoca marilor cuvioși, nu mai prididește Patriarhia să canonizeze sfinți.** Și încă aceia pe care i-a canonizați până acum, sunt puțini față de marea de sfinți ai secolului XX. Cei mai mulți dintre cei canonizați sunt Asceți, adică Cuvioși. **Acum, în secolul XXI, cei mai mulți vor fi mărturisitori. Vor fi martiri.** Să avem în vedere acest lucru. **Este nevoie de bărbăție ca să poți azi să Îl mărturisești pe Hristos și să nu te temi de ce îți vor spune jurnaliștii, conducătorii acestui secol, chiar și câțiva dintre purtătorii de rasă, care nu au înțeles încă care este planul noi epoci.**

Problema noastră nu este cum vom gestiona o boală, zici că prima oară a venit o epidemie în lume. Nu, boala este un motiv ca să înfricoșăm lumea și să vedem cum vom putea să controlăm masele pentru următoarele care vin și pe care le inițiază. De aceea, să avem discernământ al duhurilor, să studiem viața sfinților ca să avem

inspirație divină, să iubim pocăința, ca să ne putem împărtăși în felul pe care l-am descris deja, ca să avem cu adevărat parte de iertarea păcatelor și de viața de veci. Dar mai ales **să ne amintim mereu și să îi învățăm asta și pe copiii și nepoții noștri: că viața noastră nu se termină în mormânt. Așa se biruiește frica, a oricărei boli, a oricărui accident, a oricărui război sau sărăcie. Atâta timp cât nu putem să învingem frica, înseamnă că nu am crezut în inima noastră în Viața Veșnică a lui Hristos**. (…) **Și să iubim poruncile Lui și Persoana Sa și Numele Său. De aceea, îndeletniciți-vă cu cele ale lui Hristos. Asta este Viața Veșnică. Asta va alunga frica.** *Iubirea desăvârșită alungă frica*. Acesta este Iubire desăvârșită, pe Care L-au iubit Sfânta Irina, Sfântul Efrem și toți sfinții – și părinții noștri și bunicii noștri. Pe Acesta L-au iubit.

Pe 15 mai se sărbătorește Sfântul Pahomie cel Mare, dascălul vieții ascetice din Egipt. Un înger i-a apărut și l-a învățat monahismul, cu ce trebuie să se îndeletnicească călugării în viața ascetică și a strâns mii de călugări lângă el. **El era cu adevărat urmaș al Sfântului Antonie cel Mare. Știți cum a murit? De holeră. Așa a murit Sfântul Pahomie cel Mare, care vedea îngeri și ai cărui fii duhovnicești sunt în calendarul sfinților.** (…) Acest mare sfânt a îngăduit Dumnezeu să moară de holeră. **Și mulți alți călugări au murit atunci de holeră. Și a zis un călugăr: "*Ce Dumnezeu minunat avem! A venit în Egipt Harul lui Dumnezeu aici, în deșertul Egiptului, și a văzut ca spicele sunt coapte și a vrut să le secere!*" Să mori de holeră și să te minunezi de bunătatea lui Dumnezeu! Nu au zis: *dar de ce să murim noi, călugării, de vreme ce credem în Hristos?* De ce? Pentru ca orice moarte, fie ca e din cauza holerei, fie de cancer, fie accident, fie de bătrânețe, este un pod ca să trecem dincolo, în Viața Veșnică a lui Hristos. Dacă nu mor de coronavirus, o să mor de altă boală. Dar nu se termină viața odată cu moartea**. Este puntea ca să trecem în Viața Veșnică, unde nu e durere și suferință. **Asta e ce a slăbit în zilele noastre. Și îi vezi azi pe toți încuiați în casele lor. De ce să ne ferim? Bine, să ne încuiem așa cum ne zic oamenii de știință. Ne vom feri ca să ne păzească și Dumnezeu. Dar să nu ajungem până la a ne îndoi de Sfânta Împărtășanie! Care e Trupul și Sângele lui Dumnezeu. Nici să ajungem să punem semnul egal intre Sfânta Liturghie și teatru sau alte evenimente culturale,** domnule Kiprianos. **Nu se poate asta! Asta înseamnă ca nu am înțeles unde trăim și care este scopul vieții noastre.**

De aceea, **vă rog să citiți viețile sfinților, Evanghelia, Psaltirea, rugăciuni și veți avea și bucurie, și curaj, și bărbăție, veți avea înlăuntrul vostru pe Hristos.**

Veți fi surprinși cât de repede vor cădea toate planurile acestor demoni și cât de mult va lucra Domnul. Zicea Sfântul Paisie că atât de mult va interveni Hristos, că vom crede că se întâmplă a Doua Sa Venire. Dar **asta va fi operația pe care o va face Hristos, ca să se întărească credința celor slabi.** Vedeți? **Are un plan Hristos, nu deveniți lași, nu vă îndoiți de puterea Sa, căci El vrea să ne dea Viața Sa veșnică. Noi vrem asta? Acum dăm examene, a început operația despre care vă spuneam de ani de zile. Cine a crezut!**

Să știți ca Hristos este hotărât să Își umple Barca Sa cu "echipaj" nou, și să o conducă spre lumina Ortodoxiei, care El vrea să ajungă la toate popoarele, la toți oamenii. (…)"

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/mitropolitul-neofit-de-morfou-ceea-ce-traim-acum-este-inceputul-razboiului-mondial-este-un-razboi-biologic-și-mai-ales-este-un-razboi-al-fricii-dacă-reusesti-să-infricosezi-poporul-anii-rabdarii/

MITROPOLITUL NEOFIT DE MORFOU, anunțând ca la o eventuală reizbucnire a epidemiei NU VA MAI ACCEPTA INCHIDEREA BISERICILOR, chiar și cu prețul de a face închisoare: "Nu e normal ca fricosul, puțin credinciosul, fie că este el episcop, preot sau protopop, să își aducă fobia sa în mijlocul Bisericii, să ne-o impună și nouă și să o facă lege. Asta înseamnă negarea credinței ortodoxe"

20.07.2020

"Am săvârșit această pomenire pentru sufletele martirilor neamului nostru, cărora – unora li s-a tăiat capul cu sabia, alții au fost spânzurați, cum ați auzit că s-a întâmplat și cu arhiepiscopul Ciprului, Kiprianos, pe 9 iulie 1821 și, împreună cu acesta fiind și mitropoliții Meletie, Hrisanthos și Kirinias Lavrentie care se trăgea chiar din binecuvântata dumneavoastră comunitate, din Kalopanagioti. Poate această pomenire pe care am săvârșit-o astăzi să fie și ultima. O să mă întrebați de ce să fie ultima… Deoarece a fost în sfârșit propusă de către Sfântul Sinod al Ciprului să se înceapă cercetarea în vederea canonizării tuturor acestor oameni ai lui Dumnezeu care, fie prin asceza lor, fie prin mărturisirea lor, fie prin viața lor, fie prin moartea lor au mărturisit pe Hristos, au trăit și au murit pentru Hristos. Adică, așa cum ați auzit în Evanghelia de astăzi, au trăit pentru *binecuvântata Împărăție a lui Dumnezeu, a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh*, "unde nu mai este durere și întristare", ci doar Viața Veșnică. **Pentru această Viață Veșnică și-au dat viața toți acești oameni, cunoscuți sau necunoscuți, conducători și oameni simpli** ai Ciprului, în acele zile care au urmat zilei de 9 iulie. **Ca să știți, numărul lor este aproape de 500**. Nu cunoaștem numele fiecăruia dintre ei, dar destul de mulți ne sunt cunoscuți. Spre exemplu în Morfou, în curtea bisericii Sfântului Mamas, a mucenicit diaconul Hristofor care a refuzat să își lepede credința. Preotul care era și presbiter s-a turcit atunci, s-a temut de tăierea capului și a devenit musulman.

Pe toți acești oameni ar fi trebuit să îi cinstească de mult Biserica Ciprului alături de sfinți, nu doar ca eroi ai neamului. Din păcate, în anii secolului XX și din cauza căderii poporului nostru, am dat mai multă importanță celor ce țin de neam decât celor ce țin de sfințirea noastră. Aceasta este o realitate care ne-a fost impusă de acele realități istorice: poporul cipriot alături de ierarhia bisericii au pus în prim-plan unirea cu Grecia. Această luptă a început de multă vreme, a început să prindă viață în octombrie 1931 și a rămas neterminată în anii 1959-1960 prin tratatul de la Zurich – Londra. Cei mai în vârstă știți aceste lucruri mai bine decât mine, le-ați trăit pe pielea voastră. Ce importanță au toate aceste întâmplări istorice pentru sfinții martiri ai credinței și ai țării noastre? **Sfântul Sinod trebuia să învețe poporul ca acești martiri nu sunt doar eroi naționali, ci, cu atât mai mult pentru că au fost preoți și ierarhi, ei sunt și sfinți mucenici ai credinței.** Dacă sunt și asceți sau călugări sunt cuvioși mucenici, dacă sunt laici, atunci sunt noi mucenici.

Aceasta este regula care a fost urmată și de biserica Greciei, a Cretei și de Patriarhia Ecumenică care, deși se găsește ostatică de atâtea sute de ani, îndrăznește și canonizează mulți oameni ai lui Dumnezeu care au mărturisit credința creștină în vremea stăpânirii otomane. **Mai târziu, în binecuvântatul pământ al Rusiei și al celorlalte țări balcanice care au căzut sub stăpânirea comunismului ateu, au fost canonizați neo-martiri care pentru credința lor și nu pentru motive politice au fost arestați și au fost trimiși în închisori îndepărtate unde ani de-a rândul au fost lăsați în uitare, mulți au fost împușcați, executați, câțiva au fost și îngropați de vii, astfel că, Biserica Rusiei a dat atâția neo-martiri câți au fost în vremea Bisericii Primare, când cuceritorii romani ii martirizau pe primii creștini.** Și Biserica Rusiei a răspuns la chemarea Cerului, deoarece sfinții din Cer îl vedeau și pe

Kiprianos din Cipru, și pe Lavrentie și pe Meletie și pe Iosif și pe toți acești neo-martiri ai Ciprului cum se găsesc în Slava lui Dumnezeu și se roagă pentru țara lor, pentru ortodoxie și pentru noi toți. Mintea noastră însă era în alta parte: mai întâi la problemele noastre naționale, apoi, când am eșuat acolo, la problemele economice, iar când am eșuat și acolo, au venit turcii și ne-au cucerit jumătate de țară. Domnul a vrut astfel să ne reamintească care este prima poruncă: *iubeste-L pe Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta*. Și a doua poruncă, pe care era cât pe ce să o uităm când am început războiul civil: *iubește-l pe fratele tău ca pe tine însuti.* **A preferat Hristos să Își jertfească bisericile Sale din jumătate de Cipru, să le lase să se transforme în grajduri, decât să vadă războiul dintre frați întinzându-se și punând stăpânire pe inimile tinerilor din Cipru.** Astfel, **a preferat Domnul, Cel Ce cunoaște care este interesul nostru veșnic, să fim pentru o vreme refugiați, câțiva dintre noi și dispăruți, iar alții blocați în teritorii străine, decât să avem pe mâini sângele fraților noștri, care să strige împotriva noastră –** ceea ce, din păcate, s-a întâmplat în Grecia, după ocupația germană, când a avut loc un lung război civil, care a marcat până azi inimile grecilor contemporani. În cazul nostru, năvălirea turcilor în teritoriile ocupate a evitat să avem un astfel de trecut încărcat de sânge. Acum, așadar, din aceasta experiență, înțelepciune și teologie pe care ne-au lăsat-o sfinții noștri părinți și maici, din experiența altor biserici surori despre care v-am vorbit deja, știm ca **noi nu trăim doar pentru 100 de ani aici, pe pământ, ci noi dorim să trăim veșnic în Împărăția lui Dumnezeu –** Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. De aceea, să avem în vedere, atunci când vin încercări cum a fost această boală, care este prioritatea și ce este în plan secundar. Este secundar ca importanță, dar trebuie să o facem: să ne păzim în casele noastre, în cafenele, la serviciu, să ținem distanța și orice alte masuri pe care le impune legea. **Dar în interiorul bisericilor există doar sfințenie, nu putem vorbi de boală**. **Aceștia au ca scop impunerea globalizării și a Antihristului în locul lui Hristos în inimile noastre,** deoarece **antihriști nu sunt doar turcii și ateii din Rusia**. Mereu au fost antihriști și vor acționa din nou. Așadar, **în mitropolia Morfou nu se va mai pune problema de acum înainte să se mai închidă vreo biserică. Veți auzi din nou că în anumite locuri a izbucnit din nou epidemia. Dar <u>această greșeală (n.tr.: închiderea bisericilor) nu se va mai face, cel puțin nu în mitropolia noastră</u>. Bisericile vor rămâne deschise; cine va dori va putea să vina să se împărtășească și să ia anafura – neambalată.**

În Biserică există doar energia necreată a Dumnezeului Treimic. Afară sunt și boli și microbi. Aici nu există. **Așadar, fiecare să își măsoare credința sa și, în funcție de credința pe care o are, să acționeze. <u>Dar nu e normal ca fricosul, puțin credinciosul, fie că este el episcop, preot sau protopop, să își aducă fobia sa în mijlocul Bisericii, să ne-o impună și nouă și să o facă lege. Asta înseamnă negarea credinței ortodoxe</u>**.

De aceea, **va rog pe toți, cler și popor, să fim pregătiți și informați,** în ceea ce ne privește pe noi. **Ce vor face celelalte mitropolii? Va da socoteală episcopul locului. Eu le-am spus preoților (n.tr. din mitropolia Morfou): *când vă vor întreba de ce aveți în Morfou bisericile deschise, să spuneți: așa ne-a zis ierarhul nostru. Să mergeți să ii cereți socoteală lui și să îl băgați și la închisoare.*** Așa și trebuie. Știți de ce? Pentru că **au mers la închisoare pentru credința noastră și Apostolul Pavel și Apostolul Petru**. **Toți apostolii au mers la închisoare. Însuși Hristos, Dumnezeu-Omul, a mers la închisoare. Eu de ce să nu merg?**

Episcopul este chipul lui Hristos. Nu e cu putință să avem doar slavă, cânturile și cadelnițările. **Trebuie să duc și crucea lui Hristos, să am și**

răbdarea lui Hristos, și credința sfinților ca să merit să mă numesc Prea Sfințitul [Episcop de] Morfou. Altfel, sunt un mic Neofit care profită de Hristos și de buna dumneavoastră credință. Dar nu vreau să fiu așa. Vreau să fiu și părtaș la lucrare (la lucrarea lui Hristos – n.n.) și vrednic de tronul pe care l-am moștenit, ca să pot mâine, când sufletul meu se va urca și va sta în fața Domnului, să-l privesc pe Sfântul Martir Kiprianos și pe Sfântul Martir Lavrentie în ochi fără rușine. Și să îmi spună: *vino, Sfințite [Mitropolit de] Morfou și tu cu noi să ne bucurăm în veșnicie de Slava Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh*. Aceasta este Biserica noastră și credința noastră. Cred ca martirii zilei de 9 iulie, prin hotărârea Sfântului Sinod, vor fi canonizați. Așadar, comunitatea voastră, pe lângă sărbătoarea Sfântului Iraklid, a sfântului Ioan Lampadistis, veți avea și un al treilea sfânt, pe sfântul martir Ierarh Lavrentie. Dumnezeu să ne învrednicească să îi facem și icoană și slujbă și, așa cum s-a întâmplat cu Sfântul Filumen, căruia îi facem și biserică de piatră în mănăstirea Sfântului Nicolae, în timp, fie că trăiesc eu, fie că este alt episcop, să ridicăm și o biserică în numele Sfântului Neo-Martir Lavrentie din Kalopanagioti.

Fie să ne amintim de jertfa lor și să o urmăm. **Epoca noastră este paradoxală, este o perioadă a puterilor antihristice.** Ne vom lupta cu mijloacele noastre cu aceste puteri. Și să nu vă temeți: nu doar aceste puteri au planuri, are și Hristos un plan – și prin acest plan va elibera Ciprul și alte locuri ale elenismului. Dar **acum e momentul examenelor credinței noastre. Dacă am greșit, să ne pocăim și să ne spovedim. Dumnezeul nostru este iubitor de oameni**."

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/mitropolitul-neofit-de-morfou-ceea-ce-traim-acum-este-inceputul-razboiului-mondial-este-un-razboi-biologic-și-mai-ales-este-un-razboi-al-fricii-dacă-reusesti-să-infricosezi-poporul-anii-rabdarii/

Predica MITROPOLITULUI NEOFIT DE MORFOU la sărbătoarea Sfântului Dimitrie Izvorâtorul de Mir: "Zic unii oameni ai lui Dumnezeu ca VINE ALTĂ BOALĂ, nu coronavirus, care va fi cu adevărat o boală grea. Deoarece AM DAT EXAMENE ȘI AM CAZUT, am fost puțin-credincioși. AM CREZUT CA NE VOR SALVA MĂȘTILE. Măștile le punem la carnaval, nu la Sfânta Liturghie"

30.10.2020

„Ani binecuvântați să aveți, ani de pocăință, ca să putem astfel să participăm, din ce în ce mai mult, la Viața fără de sfârșit a Dumnezeului Treimic! **Dacă ne împărtășim, dacă luăm sfânta aghiazmă, dacă participăm la slujbele Bisericii, dacă ne închinăm la sfintele icoane și la sfintele moaște, dacă luăm anafura, dacă sărutăm mâna preoților, a ierarhilor și a arhiereilor când avem posibilitatea, toate sunt pentru a participa la Viața sfântă a Dumnezeului Treimic**.

Acest lucru trebuie să îl înțelegem în profunzime pentru că **astăzi, cu aceasta boală așa-zisă a coronavirusului, s-au speriat oamenii – și sunt de vină și arhiereii pentru asta. Acolo unde avem arhierei ortodocși nu putem să ne temem de Sfânta Împărtășanie, că ar fi izvor de boală**. **Sfânta Împărtășanie este Izvor de Viață, este Trupul și Sângele lui Hristos, al lui Dumnezeu. Este cu putință să ne temem că dacă ne împărtășim cu Acela Care a învins moartea, ne vom îmbolnăvi? Dimpotrivă, creștinii înțelepți, astăzi, ar trebui să se împărtășească mai des, mai des. Faceți ce puteți să vă împăcați și să iertați pe toți cei pe care i-ați supărat, i-ați amarât, cu care v-ați certat, ca să puteți să vă împărtășiți cât mai des. Postiți după putere.** Biserica are zilele ei de post, Miercurea și Vinerea. Să încercăm să le ținem. Și pe celelalte zile

pe care le-a pus Biserica pentru Post să le ținem. Pe 15 noiembrie începe o altă perioadă frumoasă de post, ușoară, care ne pregătește pentru marea sărbătoare a Sfântului Crăciun. **Toate acestea sunt căi prin care ne împărtășim de Viața lui Dumnezeu. Dumnezeu se dăruiește pe Sine în fiecare Liturghie. Vine Însuși Dumnezeu și spune: *"Luați, mâncați! Beți dintru acesta toți!"*. Este păcat pentru sufletul nostru, și nu este de cinste pentru credința noastră, pentru strămoșii noștri care au trecut prin vremuri cu mult, mult mai grele, cu holeră, cu ciumă, cu războaie, cu sărăcie, în sclavie, cu năvălitori, care au venit unul după altul...** – Ciprul, ca să vadă puțini ani de libertate, a trecut prin 750 de ani de sclavie. **Părinții noștri nu s-au împuținat, și-au ținut credința, au rămas ortodocși, cu toate că și ei au avut din timp în timp câte o epidemie, în mijlocul războaielor. Să vedeți ce boli aveau pe vremea aceea! Dar știți ce ii ținea cu putere? Aveau credință și încredere în Dumnezeu. Imediat ieșeau să facă litanii (procesiuni) cu sfintele icoane și sfintele moaște.**

Ieri am serbat în Tesalonic pe **Sfântul Dimitrie. Sfântul a izvorât mir din prea plin.** Dacă mergeți și căutați pe internet veți vedea că în această săptămână care a trecut, în Tesalonic, care este centrul evlaviei pentru Sfânt, **mărturisesc cei din oraș că nu au mai simțit de când se știu, să iasă așa de multă bună-mireasmă de la moaștele Sfântului Dimitrie**. Un adevărat *Izvorâtor de Mir*! **Arhimandritului care a dus racla cu capul Sfântului, i s-a umplut tot veșmântul cu mirul care se scurgea de la aceasta.** Dacă vă gândiți omenește, capul unui Sfânt ce este? Oase goale. Dar sunt pline de Har, de energia Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh, sunt pline de viața lui Dumnezeu.

Am mers odată să mă mărturisesc la Sfântul Porfirie și i-am zis: *"Gheronda, eu vreau să devin monah, și chiar Ieromonah, ca părintele Iacov. Îmi permite Biserica acest lucru?".* Îmi zice: *"Îmi permiți să te cercetez să văd ce păcate ai făcut până la această vârstă?*". Eram pe atunci de 22-23 de ani. Și a început să mă întrebe: *"Ai făcut asta, asta?"* La început mi le-a zis pe cele simple, ușoare. Apoi, după ce am terminat cu cele mai grele, mi-a zis: *"Desigur ca poți să te faci! Dar hai să mergem mai la adânc în sufletul tău, copile. Eu văd niște lucruri pe care tu nu le știi".* Și a început să mă întrebe: *"Pe aia ai gândit-o? Aia ai dorit-o? Cum te-ai gândit la ea? Cum ți-ai dorit-o?".* Multe detalii. **Eu m-am rușinat. Mi-a pus întrebări grele. Dar ce am constatat? Cu cât îmi era mai greu să răspund, și mă mărturiseam fără ocolișuri, pe față, cu cât eram mai sincer în spovedania mea, pe atât se umplea cămăruța în care eram cu Sfântul Porfirie de buna-mireasmă.** Și îmi zic în mintea mea: *"Doamne, miluiește! Buna-mireasmă vine de la Gheronda Porfirie, în viață fiind!"*. Acesta a înțeles gândul meu și mi-a zis: *"Să nu mergi să zici altora, am fost să mă spovedesc la Porfirie și Porfirie avea bună-mireasmă.* ***Nu eu am această mireasmă. Am aici, în cămăruța mea, câteva sfinte moaște. Și atunci când se face spovedanie curată, sinceră, acestea se bucură".*** **Și cum își arată bucuria sfintele moaște? Fie prin bună-mireasmă, fie, ca în cazul Sfântului Dimitrie, prin izvorârea mirului. Cum își va arata bucuria sa o icoana (n.tr: Sfântul din icoană), că bine-primește evlavia noastră, rugăciunea noastră, prezența noastră smerită, în pocăință? Fie va binemirosi, fie va izvorî mir. Dacă dorește să arate că este întristată? Va începe să lăcrimeze.** Așa cum se întâmplă acum, timp de 45 de zile, în Atena, unde, intr-o biserică din Virona, o icoană a Maicii Domnului plânge în continuu. Plânge în continuu.

În Marea Săptămână a Patimilor care a trecut, când erau închise toate bisericile noastre din cauza puținei-credințe a preoților, a ierarhilor, arhiereilor și a poporului, Hristos Cel Răstignit a sângerat intr-

un azil de bătrâni din Atena ca să ne arate că noi l-am însângerat prin puțina noastră credință față de El.

Ce făceau strămoșii noștri? (...) Cum apăreau boli sau morți violente în comunitatea lor, imediat făceau procesiuni cu Sfintele Icoane, în tot satul, din Paraclis în Paraclis, din casă în casă, ca să se sfințească drumurile, aerul.

Noi ce am făcut? Ați auzit să se facă vreo procesiune la noi acum? Am vrut să facem procesiune cu Icoana Sfântului Iraclidie, care are și Sfinte Moaște la noi, ne-am pregătit și, în ajunul procesiunii, ce ne-a spus politia? *Nu putem să vă permitem să faceți procesiune pentru că suntem puțini și nu putem asigura respectarea măsurilor de siguranță cu atâta lume care se va aduna, așa ca este posibil să avem transmitere accelerată a virusului*. Și nu au îngăduit.

Acum ce se întâmplă la Sfântul Dimitrie? **Izvorăște mir Sfântul de o săptămână în continuu. Curge râu mirul, ca fântâna, ca un izvor și vine guvernul și zice să nu se facă litanie ca se vor aglomera oamenii și este posibil să crească gradul de transmitere a virusului și să avem mulți infectați. Va spun: să nu ne pedepsească Dumnezeu, cu atât de puțină credință pe care o arată în primul rând conducătorii noștri de stat și apoi, din păcate, și destui ierarhi? Și preoții și poporul. Ce fac conducătorii, va face și poporul.** Vă spun aceste lucruri ca să vă fac să vă gândiți. **Ne-a trimis Dumnezeu în acest an, și în cel ce vine, să dăm examen pentru credința noastră.** Pentru toți, pentru toată lumea, nu doar grecii. **Zic unii oameni ai lui Dumnezeu ca vine alta boală, nu coronavirus, care aceea va fi cu adevărat o boală grea. Deoarece am dat examene și am căzut, am fost puțin-credincioși. Am crezut ca ne vor salva măștile. Măștile le punem la carnaval, nu la Sfânta Liturghie. Pentru că aici venim cu credință, adică cu încredere în Harul, în energia lui Dumnezeu. Cine crede! Hristos Își face lucrarea Sa și cu cei putini**. A spus: *Oriunde sunt doi sau trei în numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor!* Nici 22 nu a spus, nici 102. *Doi sau trei!* Să le avem în vedere pe acestea.

După cum ați auzit astăzi, nu îl sărbătorim doar pe Sfântul Dimitrie. Este și ziua în care ne amintim de un mare cutremur care s-a întâmplat pe vremea Imperiului Bizantin. Ne înconjoară cutremurele în toata lumea, după cum ați observat. Și **oamenii lui Dumnezeu ne spun că și în regiunea noastră vin cutremure foarte-foarte mari. Și de aceea vă rog să vă întăriți pocăința, spovedania sinceră și curată,** ca să se bucure și să binemiroasă icoanele și moaștele, ca să izvorască mir sufletul nostru, ca să fim pregătiți pentru Viața Veșnică, ca să ne împărtășim de Sfânta Viață a Dumnezeului Treimic, a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh.

Ne rugam pentru voi, să vă rugați și voi pentru noi!

Fie ca Sfântul Dimitrie să vă întărească credința și răbdarea. Și să spuneți ceea ce spuneau sfinții contemporani nouă: *"**Hristoase, dă-mi credința și răbdarea Sfinților**!"* Pentru că din ce s-a văzut, în vremea noastră, **atât pentru cler cât și la popor, s-a împuținat și răbdarea și credința și încrederea în Mila, în puterea vindecătoare a Harului Dumnezeului Treimic.** Când ceva ne lipsește, mergem și cumpărăm. Biserica nu vrea bani, Biserica cere credință. Dacă cineva are și bani de oferit, sunt bineprimiți și bine folosiți, după cum vedeți. Cel puțin la noi. Dar nu banii sunt cei mai importanți. **Cea mai importantă este Credința.**

Și atunci când vedem că, din diferite motive, frica crește în noi, credința se împuținează, este și acesta un păcat. Să Ii cerem lui Hristos: *"Iartă-mă, Hristoase! Înmulțește credința mea, adăuga-mi, credința!"* Așa să spuneți: *"Hristoase, dă-mi credința și răbdarea Sfinților!"* Nu

suntem sfinți, de aceea se împuținează credința noastră. De aceea ne temem. Să ne smerim totuși.

Mă bucur că veniți la slujbele de priveghere. Fiecare dintre voi să vină după credință. Dar **niciunul din noi, nici măcar eu, să nu ne mulțumim doar cu ce avem. Mereu să cerem mai mult. *"Hristoase, întărește-mi răbdarea, întărește-mi credința!"*** Să se facă minuni, **să primim Duh Sfânt, să primim puterea harului Sfântului Dimitrie**. Atunci când a fost nevoie ca ucenicul sau să primească putere s-a dus să îl binecuvânteze Sfântul în închisoare. Și cu cine s-a luptat? Cu uriașul acelei vremi, Lie, iar firavul Nestor l-a învins strigând o rugăciune: *"**Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mă!"*** **Ați auzit ce a zis Sfântul Nestor înainte să intre în arenă să lupte? *Dumnezeule al lui Dimitrie, ajută-mi mie.* Și Dumnezeul lui Dimitrie l-a ajutat. Și îl sărbătorim într-o zi pe Sfânt (Sfântul Dimitrie), și în următoarea pe Nestor.**

Ani binecuvântați să aveți și să izvorască anii noștri mir, din credința mărturisirii lui Hristos!"

Sursa: http://www.cuvantul-ortodox.ro/predica-mitropolitului-neofit-morfou-sfantul-dimitrie-izvoratorul-de-mir-zic-unii-oameni-ai-lui-dumnezeu-ca-vine-alta-boala-nu-coronavirus-care-va-fi-cu-adevarat-o-boala-grea-nu-coronavirus/